

+++++

BITI PROROK

Stojan Gajicki

*Seriya tekstova
objavljenih u časopisu "Izvori"*

+++++

Sadržaj

<u>POZVANI DA BUDEMO PROROCKI NAROD.....</u>	1
<u>MEDUPERIOD U PROROKOVOM ZIVOTU.....</u>	7
<u>POZVANI DA BUDEMO PROROCKI NAROD.....</u>	13
<u>PROROK – MOLITELJ ZA NAROD.....</u>	19
<u>PROROKOV STIL ZIVOTA.....</u>	26
<u>PROROKOVA PORUKA.....</u>	32
<u>PROROKOVO POSLANJE.....</u>	38
<u>PROROKOVA NEMOC (1).....</u>	45
<u>PROROKOVA NEMOC (2).....</u>	52
<u>PROROK POD BOZJOM ZASTITOM.....</u>	58

POZVANI DA BUDEMO PROROČKI NAROD

Sa ovom propovedi želim da započnem jednu seriju na temu o kojoj mi je Gospod intenzivno govorio u zadnje vreme. Moram da priznam da mi nije bilo lako ovo vreme dok sam čitao Božju reč i bio karan. Sve je počelo pre nekoliko nedelja kada sam zamolio Gospoda da mi otkrije šta to znači biti proročki narod i šta je u životima proroka u njihovom ponašanju bilo neshvatljivo za ovaj religiozni svet i što on nije primio a šta su proroci morali da žive jer ih je Bog pozvao u takvu službu. I tada me je Bog jednog dana uputio da čitam knjigu proroka Jezekilja. Uzeo sam knjigu i počeo da je proučavam želeći da pronađem šta to pojedinac ili ceo narod mora da plati kao cenu da bi bio prorok, odnosno proročki narod.

ŠTA ZNAČI BITI PROROČKI NAROD?

Kad je Gospod uzeo od Duha koji je bio nad Mojsijem i dao pomazanje sedamdesetorici starešina, Isus Navin je bio zavidan. Pomazanje su, naime, primili i oni koji su bili izvan tabora. Mojsije je tada uzviknuo: "O, da bi sav Božji narod bio prorok!" I ta se Mojsijeva molitva ispunila u Novom zavetu. Isus kaže: "Vi ste grad na gori, vi ste so svetu i vi ste svetlo svetu!" Drugim rečima, Isus kaže – vi ste prorok ovome svetu. – Ko je prorok? Prorok je osoba koja ukazuje ovom svetu na nešto što je izvan standarda tog sveta, na dolazeći svetski poredak. I mi kao Božji narod imamo ulogu proroka, od Boga nam dani nam zadatak da ukazujemo svetu na nadolazeće Božje carstvo. "U vama je carstvo Božje!", kaže Isus. Carstvo Božje je pravednost, mir i radost u Duhu Svetome, i to je ono na šta treba da ukazujemo.

Prorok nije samo onaj koji ukazuje na buduće događaje; on takođe, ovom svetu u datom trenutku svojim ponašanjem i Božjom rečju obasjava njegova dela i pokazuje mu da su zla. Svet u kojem živimo može saznati da su njegovi moralni standardi niski jedino tako što će biti suočen sa narodom koji će biti prožet Božjim standardima.

Na koji način čovek doživi poziv da bude prorok? Šta se to dogodi u njegovom životu pre nego što kaže Bogu – Da. Okrenimo Jezekiljevu knjigu, prvo poglavlje, u dvadesetomom stihu on kaže nakon opisa natprirodnih bića koje je video: "Kao duga u oblaku kad je kiša, taka na oči bijaše svjetlost unaokolo. To bijaše viđenje slave Božje na očima; i kad vidjeh, padoh na lice svoje, i čuh glas nekoga koji govoraše."

Prvi događaj koji podstiče čovekovo srce da se približi više Bogu je otkrivanje Božje slave u njegovom životu. Božja slava se otkriva na razne načine.

Jezekilj je video Božju slavu i tada su se dogodile tri stvari: video je, pao je ničice i čuo Božji glas. Što znači videti Božju slavu? Fariseji su došli k Isusu i pitali ga: "Kakav nam ti znak daješ da bismo ti verovali?" Isus im odgovara: "Vama, pokvarenom naraštaju, neće se dati nikakav znak osim znaka proroka Jone." To nikako ne znači da Bog nikome ne daje znak. Zašto onda njima nije dao znak? Bilo je to zato što su u srcu imali pogrešan motiv; hteli su da vide Božju slavu samo radi atrakcije. Jezekilj je bio taj koji je video Božju slavu. Ljudi koji vide Božju slavu su pre svega ljudi koji su voljni da čine Božju volju. Jovan 2,25 kaže da Isusu niko nije trebalo da kaže kakav je čovek jer je video njegovu nutrinu. Bog je tako video Jezekiljevo srce i Jezekilj je video slavu Božju.

Za koga još Pismo govori da je video slavu Božju? Dela 9,4–7. O kome se tu radi? O Pavlu. "On pade na zemlju i ču glas koji mu reče: 'Savle, Savle. zašto me progoniš!'"... "Njegovi saputnici su ostali nemi od

čuđenja jer su čuli glas, a nisu videli nikoga." U celoj toj grupi ljudi, samo je jedan video slavu Božju. Zašto? Zato što je Bog video da će on biti voljan da sledi Njegov put. Tada, kad mu je Isus došao, on je bio progonitelj Crkve. Međutim, poznavajući njegovo njegovo, Isus je znao da je Pavle sve to radio u neznanju. Slično čitamo u Danilu 10,7–9.

"Jedini ja, Danilo, gledah ovo viđenje, ljudi koji bijahu sa mnom ne videše ga, ali ih spopadne silan strah te pobegoše da se sakriju... onemoćah... snaga me ostavi... Začuh glas njegovih reči..." Zašto je jedino Danilo video Božju slavu? – zato što je njegovo srce bilo voljno da sledi Boga i njegov duh je bio osetljiv. Osim toga, upravo je tih dana Danilo postio tri nedelje kako bi saznao Božju volju i Bog mu je otkrio. Niko drugi nije video. Zbog toga su proroci često izvrgnuti ruglu sveta i osudama da imaju priviđenja jer vide ono što drugi ne shvataju.

NIKO NE MOŽE PODNETI SLAVU BOŽJU

Čitajmo proroka Isaiju, šestu glavu, od prvog do osmog stiha. Isaija kaže: "...videh Gospoda gde sedi na prestolju... Rekoh: 'Jao meni, propadoh...' ...Tad čuli glas Gospodnji..."

Isaija je najpre video, zatim je shvatio svoju grešnost, svoju ništavost pred Bogom, a onda je čuo glas Božji. Dogodilo se, dakle, isto kao sa Jezekiljom, Pavlom i Danilom. O tom kontrastu govori i Jeremija: o Bogu koji je svet i čoveku koji je grešan. Nemoguće je bez pokajanja, bez priznavanja svoje malenkosti, približiti se Bogu bilo na koji način. Prva reakcija čoveka koji vidi slavu Božju nije ponos nego upravo suprotno: osećaj grešnosti. Nakon toga Isaija kaže: "Jedan od serafima dolete k meni: u ruci mu žerava koju uze kleštima sa žrtvenika; dotače se njom mojih usta i reče: '...greh ti je oprošten.'"

Sledeći korak, dakle, jeste posvećenje. I to mora učiniti Bog i sada sledi najvažniji deo tog doživljaja, opisan je u osmom stihu: 'Tad čuh

glas Gospodnji..."

To je put, tako se postaje prorok.

No, pitaće neko: "Kakve to veze ima s nama običnim smrtnicima? Ima veze jer nas je Hrist pozvao da budemo Njegov proročki narod. Ako je tako, onda mora da smo i mi sve to doživeli.

Da li smo videli slavu Božju? Ko je od nas video slavu Božju?... Svi smo trebali da vidimo slavu Božju. Jovan 1,14: "i Reč telom postala i nastanila se među nama. I mi smo promatrali slavu Njegovu." Jovan 17,22; "Ja sam im predao slavu koju si ti meni dao". govori Hrist. Znači, svako od nas je video slavu Božju. A ko je slava Božja? Isus Hrist! Bog je u Isusu Hristu nastanio svu svoju slavu. Upravo se On u svoj svojoj slavi otkrio tvome i momu srcu u trenutku kad smo Ga primili. I zar da ne govorimo neobraćenim ljudima o slavnom doživljaju obraćenja, o doživljaju kad je greh uklonjen iz naseg srca, o doživljaju kad nas je mir ispunio, kad nas je radost ispunila? Zar da ne govorimo? To je slava Božja! Svaki onaj koji je nanovo rođen video je slavu Božju! To je prvi doživljaj: videli smo slavu Božju. Drugi doživljaj: padoh ničice. U Lukinom evanđelju, 5,8, nakon što mu je Isus na slavan način objavio gde treba da lovi ribu, Petar pade pred Isusa i reče: "Udalji se od mene, Gospodine, jer sam grešnik!"

Pitajmo se sada, svaki sam sebe: da li sam pao ničice u svom srcu kad sam doživeo Isusa Hrista? Ono što čovek doživi kad stvarno vidi slavu Božju jeste potreba za očišćenjem. U 1. Dnevnika 29,14, kad je David posvećivao hram i kada je Gospod otkrio svoju slavu, David reaguje kao i ostale Božje sluge pitajući: "Ko sam ja, i šta je moj narod?"

Da li smo se pokajali za svoju grešnost? Ako i mislimo da naš Bog blagosilja, onda se molimo jedni za druge da nas naš ponos ne ugrabi radi toga, jer jedino što možemo reći jeste: "Ko sam ja, i šta je moj narod?"

"I ČUH GLAS BOŽJI..."

Treći doživljaj: "I čuh glas Božji." To je jedan od ciljeva Božjih kad otkriva Svoju slavu. Bog hoće da budemo ljudi koji imaju obrezane uši, uši koje će čuti *Njegov* glas, uši "koje slušaju na učenički način". On ne želi slugu koje čuju i ne znaju šta su čuli, te svojim ustima kažu – DA, a svojim srcem – NE. Šta znači slušati na učenički način? To znači čuti i prihvatiti. Bog želi da ne budemo samo slušaci već i izvršitelji Reči. On je govorio samo onima koji su imali voljno srce da čine Njegovu volju. I, ako ne budemo voljni vršiti njegovu volju, nećemo biti u stanju da ga čujemo. Jovan u svom evanđelju 7,17 kaže: "Ako tko htedne vršiti volju njegovu, znaće da li je moja nauka od Boga ili ja govorim sam od sebe." Uočavate li kako je snažna ova reč? Ona sadrži strašno mnogo. Ona nam kaže da naš problem u vezi s našim nedoumicama o Hristu leži ni u čemu drugom već u našoj nevoljnosti da izvršujemo Božju reč.

Otkrivenje 2,7 kaže: "Ko ima uho, neka čuje šta Duh poručuje crkvama!" Šta Duh poručuje crkvama danas?

Bog je svoju slavu često otkrivao Izraelu, svom narodu koji se tako često okretao za idolima jer je želeo da ga očisti i zato je morao da mu govori. Stoga mu je otkrivao svoju slavu da bi je narod video i da bi kasnije imao poštovanje prema onome koji mu je govorio, samom Bogu.

Ja sam uveren, na temelju onoga šta Duh čini danas u svetu, da ono što Duh danas poručuje Crkvi, jeste da želi da očisti Božji narod od svega što nije Njegovo. Bog želi da čisti narod. Nažalost, ima ljudi o kojima govori Matejevo evanđelje, koji imaju uši i ne čuju i oči a ne vide. Apostoli su u Delima potvrdili da govore ono što su videli i čuli.

I, ono što je poenta svega jeste stih u Jezekilju: "Vidjeh, padoh ničice i čuh glas koji mi govoraše. I reče mi: 'Sine čovečji, na noge'". To nije egoistično zadovoljavanje našeg "JA" kad nam Bog otkrije Svoju slavu.

"Na noge." To je svrha.

Vreme je u ovoj zemlji da stanemo na noge i da se so koja je pogažena zato što je izgubila svoj ukus, pokaže svetu. Grad koji je na gori ali je pokriven, sveća koja svetli ali je stavljena pod posudu takođe da se pokaže. Međutim, ne na noge da bi došli na svaku službu, već na noge da idemo izgubljenim ovcama, da kažemo šta smo videli i čuli. Ne na noge zato da budemo neki religiozni klub u kome će se, kad Duh sveti dođe nad nas, zadovoljiti naši osećaji. Ne tako već onako kako je Otac poslao Sina, tako Sin šalje nas. I s pravom nas šalje jer smo videli slavu Prvorodenog. Na noge da kažemo šta smo videli i što smo čuli. To je proročki zadatak Crkve.

Na kraju stih iz Markovog evanđelja 5,18. Opsednuti iz Gerase je oslobođen. Slava Božja je ušla u njegov život i on moli Isusa da mu se pridruži. Isus mu ne dopušta nego kaže: "Idi kući, svojima, pa im javi šta ti je sve učinio Gospod u svome milosrđu!" Taj čovek je nakon što je oslobođen, poželeo da živi romantični religiozni život sa Isusom. "Isuse, daj da ostanem s tobom jer mi je dobro da budem s Tobom." Isus kaže: "Ne! Idi! Svoju sam slavu otkrio na tebi, ne da bih zadovoljio tvoje religiozno "ja", već da ideš i da kažeš drugima."

I dok mi kao Crkva ne dođemo dotle, sve je ostalo samo religiozna igra jer Isusove poslednje reči nisu: "Slava Bogu što se dobro osećamo!" Njegove poslednje reči su: "Idite, jer vi ste so svetu, jer vi ste svetlo svetu."

IZVORI, 2/1984.

MEĐUPERIOD U PROROKOVOM ŽIVOTU

1. PRIMITI PORUKU

Primiti poruku od Boga je uzbudljiv doživljaj. Možemo primiti poruku koja izaziva pozitivnu reakciju u nama ili tegoban osećaj. U prvom slučaju je u pitanju otkrivenje o Božjim slavnim delima koja namerava da učini sa svojim narodom, a u drugom se radi o poruci ukora, discipline i suda. Kod "pozitivnog otkrivenja" prorok obično oduševljeno predaje poruku očekujući oduševljenu reakciju Božjeg naroda. Mojsije je u 2. Mojsijevoj 2,11–15 očekivao to od Izraela ali je doživeo razočaranje i progonstvo.

Proroka kome je pokazano loše stanje Božjeg naroda, vrlo lako može da obuzme osećaj gorčine prema narodu. Istovremeno on sam može da prevari i oseća se zbog tog uvida koji poseduje "čistiji" i duhovniji od naroda. U Jezekiljevom slučaju to se i dogodilo. Jeze. 3,14: "...I ja idah ogorčen i gnijevna srca..." Zar nisu mnogi od nas prošli kroz ovo? Koliko je mladih ljudi napustilo crkvu zbog njene nedoslednosti u življenju Evandjelja! Koliko ima danas ogorčenih proroka koji su, "iako u pravu", više na štetu nego na blagoslov Hristovom telu!

U oba slučaja je u pitanju ista stvar – prorokov ljudski ponos. Moja ličnost bude povređena jer sam "ja" odbijen. Ljudi koji lako reaguju su oni koji nikada ne prođu Božju proročku školu.

2. MEĐUPERIOD

Mojsije je video potrebu i bio je voljan da ide ali je išao po svom naumu, pre nego sto je doživeo osnovne stvari: a) poziv od Boga, b) susret sa Bogom (otkrivenje Božje slave i shvatanje svoje malenkosti), c) poruku od Boga za Njegov narod, d) oblikovanje njegovog karaktera za takav zadatak.

Ovo poslednje mnogi od nas žele da preskoče, a bez toga nema proroka. Crkva to često želi da preskoči jer je navikla na Boga koji samo ispunjava njene želje.

U 1. Samuilovoj 8,6.7 Gospod govori Samuilu da se ne oseća uvređenim jer nisu njega odbacili nego onoga koji ga je poslao – Boga. Isto objašnjenje i upozorenje koje može da sačuva od teških osećajnih kriza Isus daje učenicima u Jovanu 7,7 i 15,20–21. Isusa nisu mrzeli zato što je bio Isus već zbog poruke koju im je govorio.

Pavle je bio svestan toga i u Galatima 1,10 on spominje nešto što je početni uslov za svakoga ko želi da bude prorok.

Sve ovo nikako ne znači da prorok treba da bude suviše oštar prema ljudima. Naprotiv, Petar nas poziva u svojoj Prvoj poslanici u 3,15.16 da se blago i sa poštovanjem odnosimo prema svetu. Ono na šta prorok i proročki narod (a to smo mi!!!) treba da budu oprezni je da protivljenja ljudi ne primaju kao napad i kritiku lične prirode.

Mi često spominjemo Isusovih trideset godina pripremanja za službu, Mojsijevih četrdeset godina u pustinji, Pavlovih šesnaestak godina pre javnog nastupanja kao pripreme periode za njihovu službu. To je normalno i u Božjem carstvu jer niko se "naučen nije nanovo rodio".

Šta je s nama? Obično kada smo u takvim periodima, imamo hiljadu pitanja "zašto Bože?" Hteli bi da istinu koju smo shvatili odmah i svi

drugi shvate, iako u većini slučajeva ni sami ne živimo tu poruku. Mojsije je pre tih četrdeset godina bio ubica. Učenici su bez te naučene lekcije "prizivali vatru s neba" na one koji nisu prihvatili ono što su oni govorili. Ja sam takođe godinama hodao u gorčini koju sam osećao prema zaspalim crkvama. Tu svoju nebiblijsku gorčinu opravdavao sam napadajući druge. Onda me je Gospod poveo (i još me vodi) kroz "pustinju učenja" jer On ne treba proroke koji "ubijaju" ljude. On je slao proroke Izraelu iz ljubavi a i nama ih danas tako šalje da nam pokaže gde smo i gde želi da budemo. Bog želi proroke koji su jedno s porukom. Reči imaju silu ako je iskustvo iza njih. Prorok ima razumevanja za one kojima prorokuje samo ako zna što ta poruka znači za njega samog. Zašto je Osija morao da oženi bludnicu? Zato što je Bog imao "ženu" bludnicu upravo u to vreme. Izrael se odao bludu i Osija je trebalo da zna kako se oseća onaj koji ga šalje.

Zašto je Jezekilj iskusio šta znači biti bez očinske radosti (Jezek. 24,15–25) – zato što je pred Božjim narodom bilo takvo iskustvo. Bog je nameravao da ih ostavi. On, njihov Otac.

Poznata indijanska poslovice kaže; "Ko nije hodao u indijanskim sandalama ne zna kako je to biti Indijanac." Dobra pouka za nas. Hodanje u tim sandalama možemo da nazovemo međuperiod, vreme od dana kada sam primio poziv do dana kada sam primio poziv do dana kada službeno mogu da istupim kao Božji poslanik. To je Isusovih trideset godina pripremanja. To su doživljaji i godine koje moramo da prođemo ma koliko ih bilo ako mislimo da budemo proročki narod na ovoj zemlji.

Jedan od najgorih greha Crkve danas je da se farisejski sablažnjava i govori o grozoti greha u kome ljudi oko nas žive. Mi nismo na zemlji da ljudima "natrljamo nos" njihovim užasnim gresima već da im pokažemo na Hrista koji je put iz greha. U čemu smo se ti i ja rodili? U pravednosti? Sigurno da ne, i zato je vreme da prestanemo da se sablažnjavamo i pokušamo da izađemo iz vlastite pogibli.

3. BOŽJA VIZIJA PROROČKOG KARAKTERA

Jezekilj je doživeo slavu Božju, svoju malenkost, te posvećenje i poziv. Ti i ja smo isto to doživeli kroz spasenje.

U Jezekilju 3,1 Bog mu daje poruku. Progutaj i... i... idi! Kako nam je napisano čini se kao da je odmah trebalo da ide. Ali ne! U stihu 22 iste glave dolazi ono što ni Jezekilju nije godilo: "Ustani i siđi u dolinu da ondje s tobom govorim." Pre nego ti sa narodom govoriš, ja želim s tobom da govorim, kaže mu Gospod. Ima nekih stvari u tvom srcu od kojih moraš biti oslobođen da bi bio spreman za zadatak.

U Jezekilju 3,3 Jezekilj je jeo. U ustima mu je Božja reč bila slatka. Haleluja, novo otkrivenje! Ali u truhu ne. Obično tada počnu borbe. Šta će ljudi reći? Strah, nesigurnost! To je teška reč. Jeremija je hteo da ostavi ceo zadatak propovedanja zato što je morao da govori samo osude (Jeremija 20,7.18).

Jezekiljeva poruka je bila poruka o očišćenju Božjeg naroda za završnu izgradnju hrama koji je bio pokazan u viziji dok je narod živeo u grehu. Ja čvrsto verujem da je ovo PORUKA ZA NAS DANAS, za Božji narod, jer je Isus u završnoj gradnji svoje Crkve. Posvetimo se jer će Gospod činiti velika čudesa. Nikada nije bilo obnove Crkve a da se religiozne vođe nisu tome protivile. Sačuvati tradiciju denominacije je i danas za mnoge važnije nego graditi Hram, Telo Hristovo. Zato Bog ima viziju za svog proroka u Jezekilju 3,8: "EVO ZATO ĆU SADA OTVRDNUTI TVOJE LICE KAO ŠTO JE I NJIHOVO I GLAVU ĆU TVOJU UČINITI TVRDOGLAVOM KAO ŠTO JE NJIHOVA."

Da, mi smo poslani kao "ovce među vukove" (Matej 10,16) i zato treba da očvrsnemo na kritiku. To ne znači da ni sa kim ne treba da se savetujemo. To ne znači da ako nam Bog pokaže da se tvrdoglavo držimo svoga i ne primamo ničije mišljenje, treba da ostanemo nepokolebljivi. Ne! Takvi ljudi prave podele i to je tvrdoglavost koja

govori: "Ako nećete kako je meni 'Bog' pokazao, ja odoh". Ljubav za Hristovo *jedno* telo prima ljude koji su različiti ali postoji tvrdoglavost koja je od Boga: ustrajnost u propovedanju onoga što On kaže da treba govoriti – tvrdo čelo koje se ne da povrediti kritikom religioznih vođa i sveta koji nas odbacuje.

Bog želi proroka koji kaže: "Meni ni najmanje nije do života; samo da dovršim svoju trku, službu koju primih od Gospoda Isusa. Želim jedino da svedočim Evandjelje milosti Božije" (Dela 20,24). Pavlu nije do ugleda već do Evandelja

4. RAZUMEVANJE ZA NAROD

Rekli smo da Bog ne želi "proroke ubojice". On ili šalje iz ljubavi iako poruka sadrži sud. Sud nije nikada poslednja reč proroštva. Ako je prošao kroz Božju školu i događaje međuperioda, prorok će da se spusti na nivo naroda i poistoveti se sa njima. Poruka osuđuje greh ali spašava narod. Isus je tako radio, Mojsije je tako radio!

PROROK MORA DA NASTUPI U OŠTRINI RAZUMEVANJA KONTRASTA: SVETI BOG I GREH, ALI ISTO SA RAZUMEVANJEM U BOŽIJOJ LJUBAVI PREMA PALOM ČOVEKU.

Ova dva elementa moraju da budu unapred ugrađena u osobi koja je poslana pre nego što počne svoju službu govoreći: "Tako kaže Gospod." U Amosu 5,21–24 se vidi Božja srdnja na greh Njegovog naroda, a u Osiji 11,1–4 Božja neugasiva ljubav za svoj narod. On ne gazi svoj narod kako je to jedan lažni prorok prorokovao grupi hrišćana! Bog čisti i leči svoj narod (Osija 6,11;7,1).

Božja vizija proroka i proročke službe za Njegov narod je slika Mojsija koji baca ploče zakona na greh naroda, ali je isto tako spreman da bude izbrisan iz knjige života ako Bog uništi taj isti narod.

Slika Isusa izbacuje trgovce iz hrama, proniče farisejsku dvoličnost i religioznost ali takođe sedi sa grešnicima, prostitutkama i prezrenima radi njihovog spasenja; On ukorava učenike zbog njihove borbe za položaj a daje samog Sebe za njih, mrzi greh do paklene osude a sam postaje grehom radi spasenja grešnika.

Bog ne želi proroke konvencionalnog ponašanja sa belim rukavicama u rukama, koji su u stanju da preskoče ranjenog čoveka na putu za TV studio ili konferenciju za štampu gde će davati velike izjave o potrebama ljudi, a sami nisu spremni da učine ništa za njih.

NE!!! Bog želi proročki narod kao što je bio Isus, kao što je bio i Pavle koji je prvi među grešnicima ali živi svet i primeran život, predan Bogu i ljudima, plače nad stanjem Korinćana ali i govori reči koje razdvajaju telesno od duševnog i duševno od duhovnog.

DA, Bog želi Crkvu, narod oštrog ukusa soli koja će popraviti bljutavi ukus sveta u kome živi, čija će reč biti smrtonosna za greh ali i čija će ljubav biti puna života za ljude oko njih.

Ti i ja smo deo tog naroda pozvanog da bude prorok ovome svetu.

Ti i ja smo onda i deo procesa formiranja proročkog karaktera. Probudi se prorocē, podseti se zbog čega si pozvan i dopusti Duhu koji je nadahnjivao i oblikovao prethodne proroke, dovrši svoj rad u tebi i oblikuje te u osobu kakvu je Bog zamislio, osobu sličnu Hristu. Jer, poslani mora biti sličan onome koji ga šalje!!!

IZVORI, 3/1984.

POZVANI DA BUDEMO PROROČKI NAROD

Rekli smo da je Božja vizija proročkog karaktera zapisana u Jezekilju 3,8: "Evo dadoh tebi obraz tvrd prema njihovu obrazu, i čelo tvrdo prema njihovu čelu."

Hrist je u svom pozivu ljudima da ga slede uvek želeo da ima ne one koji su imali samo oduševljenje, nego one kuji su bili svesni cene takvog poziva. Svest o ceni i odluka u srcu da uz tu cenu sledim, stvara preduslove za proroka. Umreti sebi i svom stilu života je preduslov da rodim rod (Jovan 11,24.25).

1. NEOSETLJIVOST ZA LIČNE NEPRAVDE

U 1. Korinćanima 4,9–13 apostol Pavle opisuje kakav "ugled" uživaju apostoli u religioznom svetu i na kakvom su glasu. Reči: "Postali smo kao smeće sveta", govore dovoljno o tome da se nisu borili za svoj ugled, već im je stalo do toga da budu sluge Božje više nego da ugađaju ljudima (Galatima 1,10), želja da uvek odbranim svoj stav i uverenje, da uvek objasnim zašto sam postupio onako dok su me drugi "pogrešno razumeli", nastojanje da uvek imam opravdanje za svaki svoj postupak, osećaj povređenosti kad me drugi kritikuju, znak je da moje "ja" živi i da nisam spreman da idem putem koji je određen za proroka. Moje "ja" živi i traži svoje pravo, svoju slavu. Teško podnošenje kritike je pokazatelj da je moj ugled zavisao o tome šta ljudi misle i o njihovom ocenjivanju. "Popularnost proroka" mora biti uvek zavisna o oceni njegovog Gospodara, onoga koji ga šalje. Sigurnost prorokove ličnosti se uvek temelji na poznavanju Boga,

Njegove volje i poslušnosti prema toj volji. A za ovo nema molitve koja na mističan način menja moj karakter. Ovo zahteva isti proces kroz koji je i Hrist prošao, kroz koji i mi moramo da prođemo da bi Bog mogao da nas upotrebi kao narod koji ima kvalitete i koji tim kvalitetima može da ukaze na poredak u Božjem večnom carstvu. Isus je to naučio. "Iako i bijaše sin Božji, ali od onoga što postrada nauči se poslušanju." (Jevrejima 5,8).

2. BOG NAJPRE UČI SVOG PROROKA

"Ustani, izidi u polje, i ondje ću govoriti s tobom", reči su koje je Gospod u samnom početku posle poziva uputio proroku (Jezekilj 3,22). Pre nego im progovorimo ovom svetu, mora Bog nama progovoriti. Možemo dati samo ono što nam je dano odozgo, što prorok treba da doživi u tom procesu

U Jezekilju 3,24 piše: "idi, zatvori se u kuću svoju". Kad bi doživeli poziv od Gospoda, većina od nas bi odmah jurnula da propoveda, da odmah na velika zvona označimo ko smo mi i kako "imamo od Gospoda reč". Na žalost, mnogo je onih proroka koji pod "Gospodnjom firmom" propovedaju svoju denominaciju i teologiju. Takvi se nađu vrlo uvređeni ako ljudi ne prime njihov način razmišljanja, njihovo razumevanje Reči. Oni žele da budu odjednom poznati, priznati i hvaljeni.

Isus je bio nepoznat religioznom svetu. Uvaženi teolozi onog vremena su se pitali ko je on i kako sve to zna a da nije pohađao "njihovu teološku školu?" Isus je bio nepoznat religioznom svetu ali je zato bio poznat nebeskom svetu. Pavle je takođe u početku bio nepoznat crkvama. Proroci su ljudi koji su pre svega poznati Bogu i nebu a posle toga ljudima i svetu. Postoji period u životu proroka kada "niko ne zna gde je on." To je vreme kada ga Bog poziva da u tišini pred Njim primi Njegovo učenje i uputstva za dati mu poziv i zadatak.

U Jezekilju 3,25 vidimo isti doživljaj kao i u životu apostola Pavla. Bog je svezao proroka da bi ga usmerio ka samo jednom cilju. Od dana poziva, prorokov duh, um i sva snaga su posvećene božanskom planu. Pavle o ovome govori u Delima 20,22.

U ovom periodu prorok gubi svoj ljudski identitet i umire sebi i svojim darovima, da bi ga Bog vaskrsao u novom duhu. Čak i naši darovi treba prvo da "umru" da bi ih potom Gospod vratio vaskrsle, pomazane za službu. Čak i kada smo nanovorođena deca Božja, treba da prođemo jedan period u kome će Bog promeniti naše stare navike i način razmišljanja. Naš duh je već postao sasvim nov. (2. Korinćanima 5,17), ali Duh Sveti treba dnevno da radi u oblastima naše ličnosti – duši i telu. I duša i telo treba d budu podložni duhu kroz kojega imamo kontakt sa Bogom. Prorok treba da dođe do zaključka da ne može biti veći od svog Gospodara i da će u svetu imati isti ugled kao i onaj koji je pre njega hodao zemljom a koji ga sada šalje u istu misiju. Mnogi od nas sanjaju o velikoj propovedničkoj i pastirskoj karijeri i telesno reagujemo kada u svetu naiđemo na kritiku. To je znak da nismo prošli period u kome je Bog dobio priliku da sa nama razgovara. Još uvek živi onaj stari čovek koji je po prirodi takav da mu slava godi, a kritika ne.

Dobiti poruku od Gospoda ne znači uvek naredbu da je odmah predamo drugima. Za Božju poruku postoji Božje vreme. Koliko su puta propovedi bile više na štetu nego na blagoslov Božjem narodu, samo zato što ih je propovednik u svom nestrpljenju predao ljudima u pogrešnom duhu i pogrešnom trenutku! Zato Bog govori Jezekilju u 3,26 da neće odmah postati veliki govornik, već "da će mu jezik zalepiti za nepce" kako ih više ne bi karao. Jezekilj je trebalo da čeka na reč od Boga i na Duhom Svetim stvorenu priliku da govori poruku. Neki od nas moraju uvek i svuda da se čuju. Bio je period u mom životu kada sam mislio da moram u svakoj situaciji da govorim kako bi ljudi primetili da sam i ja tu! Tada mi je Gospod kroz gorka i ponižavajuća iskustva pokazao da nije najvažnije da se bude svuda viđen i da se čuje , već

da je važno govoriti i pokazati se u Njegovom trenutku. O, kada bih ja jednoga dana govorio na onoj konferenciji! Ili, kada bih dospeo na prvu stranicu onog lista! Onda bi ljudi saznali ko sam i šta sam! U nebu nema popularnih hrišćanskih magazina i velikih konferencija za "velike govornike" ali ima nagrada za one koji su mogli da umru sebi i svojim ambicijama rekavši: "Da, Oče, neka bude Tvoja volja."

Prorok gubi čak i slobodu da govori šta on misli. Bog želi da njegova usta ćute dok su uši priklonjene Njegovom glasu i da govori ono što je čuo da Gospod želi da pređe preko njegovih usana.

3. DOŽIVLJAJI KOJI FORMIRAJU PROROKOV KARAKTER

Važni događaji su se dogodili u životu Jezekilja i oni su odneli sav ljudski ponos iz njegovog srca. Trebao je, po Božjem zahtevu da obrije svoju glavu i bradu. Za jednog Izraelca to je bilo ruglo, sramota! U 2. Samilovoj 10,4.5 vidimo kakva je sramota bila za Davidove ljude kada su tome bili izloženi. Ljudi koje je Bog pozvao u službu su morali da poštuju pravilo da ne briju glavu i bradu. U Jezekilju 44,20 vidimo da je to važno i za sveštenike, a u 4. Mojsijevoj 6,5 bilo je rečeno za sve koji su se odazvali pozivu u službu i prihvatili nazirejski zavet. Kakve li sramote za proroka! Ko će slušati proroka "ćelavog" i bez brade? Zar će nam takav reći: "Ovako govori Gospod"?

Sledeći neugodni doživljaj koji je uništio svaku mogućnost da Jezekilj bude slavan i popularan propovednik i prorok, bio je opet zahtev od Boga. Jezekilj je trebalo da učini pred celim narodom nešto što bi ga prema zakonu učinilo opoganjenim (3. Mojsijeva 5,3; 7,21) o tome govori Jezekilj 4,12–15. Ako bi posle dodira sa nečistim, bilo ljudskim ili životinjskim, imao kontakt sa svetim činom žrtve pričesnice, bio bi čak istrebljen iz naroda. Jezekilj tako postaje ne samo prorok koji nije po njihovom ukusu, već ruglo u narodu, karikatura proroka koji svojim izgledom i "religioznim karakteristikama nikako ne može biti prorok.

Kao osoba postaje poruka celom Božjem narodu.

"... Šta znači za nas, to što ti radiš?" pitaju se drugi.

Istu stvar je doživeo i Isaija: tri godine je išao u takvoj odeći da su se ljudi pitali šta to znači. Bio je bio proročki znak, neshvatljiv za Božji narod (Isaija 20,2–3).

Ti događaji nisu bili samo "ludi, čudni potezi" poroka, nego nešto što je Bog tražio od njih, što je bila cena za zadatak koji su primili od Njega. Bili su ludaci, ruglo u očima ljudi ali poštovani u nebu kao oni koji su spremni da rade ono što Gospodar traži i budu onakvi kakve ih Bog želi a ne ravni ukusu religioznog sveta koji je živio daleko od Boga. Prorok je često predmet ne samo kritike, nego i ismejavanja ljudi koji ne razumeju šta Bog radi u vremenu u kojem žive. Jeremija je to doživeo zbog svoje poruke – bio je svima na podsmech (Jeremija 20,7–9).

Proročka služba današnjeg vremena takođe mora da plati svoju cenu. Božji narod danas nije mnogo drugačiji od otpalog izraelskog naroda. Tvrda reč ne odgovara religiozno uspavanom svetu i zato su oni koji i danas mare za Božju volju često "neshvaćeni čudaci vredni ismejavanja i izrugivanja", odbačeni, prezreni, osuđivani.

Svi doživljaju su učinili da je prorokov prirodan čovek morao da umre. On je umro za očekivanja da će biti uzdizan kao velik i inteligentan propovednik. Proroci su bili nepoznati religioznom svetu ali ih je dobro poznavao Onaj od koga su bili poslani – Bog. Nebo ih je znalo. Njihova religiozna kultura nije bila na visini očekivanja njihovih sunarodnjaka. Njihov izgled i stil propovijedanja nije odgovarao organizovanom crkvenom životu. Proroci su bili nepopularni jer su uznemiravali "dubok san" religioznih ljudi a oni su bili "Oni kojih svet ne bijaše dostojan" (Jevrejima 11,38). U svakom slučaju, ni oni ni poruke koje su imali (a od Boga su ih dobili), nisu mogli da budu shvaćeni i prihvaćeni.

4. "HRISTOVA SRAMOTA" – NAGRADA ZA PROROKOV ZEMALJSKI ŽIVOT

Jedanaesto poglavlje Jevrejima ovo opisuje. Mi ih svi znamo i divimo se njihovim podvizima, znamo i to da su to upravo oni ljudi koje je Bog mogao da upotrebi – ljudi koji su "sramotu Hristovu smatrali većom" od svog ugleda i slave koju im je nudio religiozni svet (Jevrejima 11,26). Oni koji su bili spremni pre nego sto su stupili na pozornicu da provedu godine u pripremi, u tajnosti, daleko od svetla pozornice.

Mi JESMO proročki narod, grad na gori, so svetu! Od te uloge ne možemo pobeći. Ne možemo pobeći ni od cene koju ta uloga traži. Svet u kome živimo neće uvek sve razumeti ali to i nije najvažnije. Mojsije se molio i želeo da "ceo Božji narod postane prorok". O, kada bi bilo tako! Ali, sada nije vreme za žaljenje što neće biti sasvim tako. Vreme je da sagledamo cenu, pristanemo na Božje uslove, stavimo pred oči nebo i Njega koji nas poziva. Vreme je da kažemo: "Gospode, evo mene, šalji mene."

I kad budeš to rekao, seti se kroz Božju reč, da je put proroka isti danas kao i u vreme Jezekilja ali da vredi njime poći.

IZVORI, 4/1984.

PROROK – MOLITELJ ZA NAROD

Zadatak proroka nije samo da donese poruku od Boga. Da bi mogao doneti poruku u pravo vreme i na pravi način, prorok treba da doživi poistovećenje sa narodom u situaciji u kojoj se narod nalazi. Da bi to mogao, treba da razume narod i njegovu situaciju. Prorok nije pozvan da gradi svoju karijeru na onome što mu Bog pokazuje, niti da uzvisivši se duhovno iznad naroda, postane onaj koji će svojom porukom "ubijati" narod.

Propovedaonica kao ni proročka služba, nije pozicija sa koje prorok vodi lični okršaj s onima koji nisu na njegovoj liniji ili nemaju isto teološko shvatanje stvari. Pod "Božjom firmom" se rade samo poslovi Božjeg carstva. Prorok uvek mora imati isti motiv u donošenju poruke kao i sam Bog – ljubav prema narodu i saosećanje sa njihovom situacijom. To se jasno vidi iz 2. Dnevnika 36,15 "...slao je k njima zarana svoje glasnike ...jer mu bijaše žao svojega naroda i svojega Prebivališta." Zato je za proroka važno da koliko ima ljubavi prema Bogu i koliko razume njegovu poruku, isto toliko da ima ljubavi i razumevanja prema narodu. Ma kako bila teška Božja poruka, narod nikada nije taj koji treba da bude uništen. Bog želi uvek da uništi samo greh.

Proročki poziv i službu bi dakle mogli da vidimo u ta dva čina: preneti narodu dobijenu poruku od Boga i posvetiti se molitvi za isti taj narod, zastupati ga pred Bogom.

OPASNOST OD SAMOPRAVEDNOSTI

S obzirom da je i prorok "samo" čovek, postoje opasnosti da padne u kušnju da promeni poruku na svoj način. Duhovna oholost je jedna od prvih stvari koje mu prete. Mnogi od "proroka" ne dozvoljavaju da ih iko poučava duhovno jer oni "dobijaju sve od Gospoda". Oni koji kao proroci ne priznaju zavisnost njihove službe o drugim službama i darovima u Telu Hristovom, ne mogu da očekuju od drugih da priznaju autoritet njihove službe. Na kraju krajeva, nije poruka najvažnija nego motiv koji stoji iza nje. Neki je "samozvani" prorok "prorokovao" grupi hrišćana da će ih Bog zgaziti i da neće moći da se podignu. Duh tog proroštva i motiv nije božanski jer proroštvo "uzdiže, opominje i teši" prema 1. Korinćanima 14,3.

Proroci mogu doživeti i lične uvrede ako se stvari ne odvijaju kako su oni to zamislili. Prorok koji nije doživeo da je njegovo "ja" umrlo oseća se povređenim ako poruka nije primljena.

Jona. je bio takav slučaj. U četvrtom poglavlju 1–3, Jona objašnjava Gospodu da je bio u pravu u svojoj proceni situacije i javno pred Njim izliva svoja osećanja povređenosti što odazivanje nije bilo onakvo kakvim ga je on očekivao. Ono što je želeo u toj situaciji bio je Božji, teški sud nad "tim grešnicima". Strogost prema drugima prija prorokovom telesnom ponosu. Vi grešnici! Prorok može, kao što se ovde vidi, da bude razočaran Božjom milosti prema drugima. Jona se iz nekog razloga našao lično uvređen.

Često puta se na taj način razotkriva karakter samog Božjeg slugu. U 2. Samilovoj 12,1–7 vidimo jednu od Gospoda upriličenu situaciju i događaj kroz koji Gospod razotkriva Davidovo srce. David veoma oštro reaguje na greh drugoga. Utisak koji je David mogao da ostavi na ljude koji nemaju "duhovni uvid u stanje srca", bi bio da je on vrlo pravedan i moralan čovek. Međutim, ono što se kod mnogih od nas događa, dogodilo se i sa Davidom. Ono što je bilo u njegovom srcu skrivalo se

iza oštrog stava i reakcije. Istu stvar je on sam činio. Njegove mane su se skrivale iza religiozne oštrog moralnosti. Naša reakcija na situacije u kojima se nalazimo otkriva ko smo.

U 2. Samuilovoj 14,1–13 nalazimo drugi događaj koji Davidu na drastičan i ponizavajući način otkriva njegovo srce. Osuđujući drugoga, David je osudio samoga sebe. Vrlo se često ovo događa sa Božjim slugama i prorocima koji deluju u duhu samopravednosti i često sami padaju u ono zbog čega druge nemilosrdno sude. Bog to dopušta ponekad kako bi shvatili da usprkos silnim otkrivenjima i porukama, još uvek nisu ništa drugo nego "prvi među grešnicima". David i Jona, a takođe i Jezekilj i drugi proroci su morali sami da prođu kroz neprijatne doživljaje koji su im, još pre stupanja u službu, pokazali da su samo milošću pozvani u službu. Na taj način ih je Gospod sačuvao ili oslobodio od farizejske pravednosti.

Prorokova pravednost ne sme da bude samopravednost već providnost Božja. Pravednost proroka i naroda Božjeg mora biti veća od farisejske. U Mateju 5,20 Isus na to upozorava svoje učenike. Farisejska pravednost je ona koja sudi greh, prezire osobu i uzdiže sebe. Čuvajmo se kvasca farisejskog! Takvi proroci nisu poslani od Boga, On ih ne želi. Koja je veća pravednost od farisejske? Matej 9,13 daje odgovor: MILOST za one kojima pretil sud Božji, saosećanje koje prerasta u molitvu za njih, duh je proroka. Proroci koji nemaju tu karakteristiku "bacaju kamenje i ubijte strele" na narod. Njima je važno da samo "izruče slovo" pa makar ono i "ubilo". Takvi proroci često prilikom protivljenja ostavljaju službu što i pokazuje njihovu sebičnu motivaciju u svemu tome. Jeremija je bio u iskušenju da tako postupi (Jeremija 20,7–9).

DOŽIVLJAJI KOJI SLAMAJU SAMOPRAVEDNOST I PODSTIČU SAOSEĆANJE KOD PROROKA

Sve ovo govori da prorok nije jedinica za sebe koja se totalno ograđuje od naroda i ima za zadatak jedino da preda poruku. Bog ima viši cilj s onima kojima pokazuje stvari koje drugi ne vide. Bog želi da prorok oseća prema narodu isto ono što i On oseća.

U danima kada je Osija prorokovao Izraelu Bog se osećao kao muž koji živi sa ženom koja ljubi drugoga. On je živeo sa Izraelom kome je srce ogrezlo u preljubi sa bogovima ovog sveta. Tada dolazi Osiji naredba od Boga da pre nego sto počne da prorokuje, oženi bludnicu (Osija 1,2–9). Osija je trebalo da zna kome prorokuje ali isto i razume poruku i vapaj Božjeg srca za svojom "ženom", Izraelom. Bog nije pre svega poručivao ženi da će je tući i ubiti nego osećaje Božjeg srca, a tek tada je mogao da ide. U protivnom bi postojala opasnost da on koji ima uredan porodični život, prezre izraelski narod koji čini preljubu i da ga porukom "ubije" umesto da ga povрати Bogu.

Jezekilja je prorokovao posle Osije. Izrael je u svom duhovnom padanju prešao iz preljuba u otpadništvo. Napustio je Boga sasvim i Bog u slici Starog Zaveta prikazan kao muž Izraela koji ostaje bez svoje "žene", svoje svojine, svoga naroda. Jezekilju dolazi poruka da će usred svoje službe izgubiti radost očinju. U Jezekilju 24,15–27 je opisan taj doživljaj. Bogu je uskraćena očinska radost zbog "žene koja ga je napustila". Izrael je zbog svoje neposlušnosti u sličnoj situaciji. Otišli su od Onoga koji je njihov Otac nebeski. Prorok sve to doživljava u fizičkom smislu i dobija dublje razumevanje poruke. Lakše shvata Boga i razlog zašto je baš takva poruka, ali razume i Božji osećaj prema narodu kao i situaciju u kojoj je sam narod.

PROROK U ZASTUPNIČKOJ MOLITVI

Prorok koji je poslan mora po svom karakteru da postane sličan, isti kao onaj koji ga je poslao. Mi kao Božji proročki narod jesmo odraz Njegovog karaktera ovde na zemlji. Hristov um je u nama. Hristovo ponašanje je naše ponašanje. Da li možete da zamislite Isusa na današnjim ulicama kako hoda iziritiran zbog "glupih, nemoralnih ljudi", komentarišući njihovo ponašanje, oblačenje, pušenje... s omalovažavanjem? Na žalost, većina nas hrišćana se tako ponaša prema izgubljenom svetlu. Pre nekoliko meseci sam lično morao da padnem na tom ispitu da bi se razotkrile misli moga srca. Vozeći auto, jedan mladić je istrčao ispred mog auta na mestu gde mu nije bilo dozvoljeno. Zakočio sam, dete je poletelo sa zadnjeg sedišta na pod i svakako, ja sam reagovao. Ali, kako? "Zašto ne paziš, majmune?!" Pre nego što sam izustio ovu poslednju reč osetio sam borbu u sebi ali sam dopustio svom ljudskom ponosu da reaguje pre Hristovog uma i Duha. Odmah iza toga mi dođoše misli: "Da li bi sada mogao tom istom mladiću reći – 'Bog te ljubi i želi da te spasi – majmune!'" Kako reaguju pravi proroci?

Kad je Jezekilj dobio poruku o Božjem sudu nad narodom u Jezekilju 9,1–7, on u st. 8 vapi u svom saosećanju sa narodom i moli Boga za milost. "Zar ćeš zaista uništiti sve što preostade od Izraela"? Neki bi rekli: "Baš im tako i treba, zaslužili su." Ali Božji proroci poznaju Božje srce i osećaju sa onima od kojih su i oni jedan deo.

Mojsije u 2. Mojsijevoj 32,19 izražava svoju ljutnju na greh koji je narod počinio, bacivši u gnevu ploče ali u trideset drugom poglavlju 30–32 pokazuje da mu je stalo da narod ne propadne i da se obrati, da se spasi. On se ne ističe kao jedini pravedni već uzima greh naroda i odlazi pred Boga da zastupa narod. Mojsiju je stalo do naroda. Čudno? Do ovakvog naroda? Da, jer je i Bogu stalo. Kakvi smo mi bili kada je Hrist umro za nas? Mojsije ide čak korak dalje i u 4. Mojsijevoj 12,13 moli se za one koji su ga licno uvredili. Ne raduje se Božjem sudu nad

njima već vapi za milost nad takvima. Apostoli su trebali da počnu svoju službu iz Jerusalima jer je tom gradu Evandjelje bilo hitno potrebno da bi Hristove ubice prve dobile šansu za oprostjenje. Haleluja; to je ljubav Očeva, prorokova i ... da, tvoja i moja!

1. Samuilova 7,5 pokazuje još jednog Božjeg proroka u akciji koji neumoljivo zahteva uklanjanje greha iz Božjeg naroda, ali istovremeno odlazi da zastupa taj isti narod pred Bogom. Božja mržnja prema grehu je obuzela celo prorokovo srce i ispoljava se u oštrini poruke ali je Božja ljubav ovladala njime do te mere da je spreman kao i Mojsije, da bude izbrisan iz knjige života ako Bog uništi narod.

Isus je svakako najbolji primer. Došao je na svet i doneo najkraću i najjasniju proročku poruku: "Ko nije sa mnom, protiv mene je", ali nije došao da gazi neprijatelje već da ih ljubi i ne samo da ljubi, već da se do te mere poistoveti sa stanjem čoveka da je sam postao grehom i umro za svakoga, pa i svog neprijatelja. Isus je došao da uništi dela sotone i a da spasi ljude pa čak i one koji su bili samim sotonom opsednuti. Bio mu je žao naroda. Jezekilju je bilo žao Božjeg hrama koji je bio pun greha i želeo je, kao i Bog, da vidi čist hram pun slave.

Poruka Jezekilja je poruka današnjoj Crkvi! Hram Božji (a to smo mi) je u završnoj fazi gradnje. Da li nam je žao stanja u kome se nalazi? Plačemo li nad Hristovim razdeljenim Telom. Mrzimo li našu teološku egocentričnost koja drži ostalu decu Božiju na distanci? Da li smo zadovoljni životom u crkvama "naše firme" punim greha ovog sveta, sa žarkim iščekivanjem da na one koji isto ne veruju, padne Božji sud kao dokaz da imaju pogrešnu doktrinu?

Ispitajmo se nemamo li srca ispunjena farisejskom pravednošću i Jonin motiv. Božji narode, Jezekilj ima poruku za nas danas! On je i nama, kao i drugi proroci, znak i izazov. Pokajmo se i dozvolimo da nam Duh Sveti formira Hristov um i Njegovu ljubav za SVU braću i sestre i za izgubljeni svet.

Ako misliš da te Gospod poziva da budeš prorok, proveri zasigurno motiv svoga srca jer bez voljnosti da se u ljubavi moliš za narod, nemaš pravo da Mu kažeš: "Ovako govori Gospod." A, mi, proročki narod, da li samo govorimo ovom svetu ili se i molimo s Hristovim žarom – žarom Njegovih proroka, za svet? Jedno zahteva drugo!!!

IZVORI, 5/1984.

PROROKOV STIL ŽIVOTA

Reč "disciplina" je nepopularna reč današnjeg čoveka. Bez životnog cilja i motivacije današnji čovek ne nalazi dovoljno jakih razloga da disciplinuje svoj život. Veoma mali deo hrišćana nalazi za shodno da živi disciplinovano. Da odmah u početku kažem šta pod time mislim: disciplinovano živeti ne znači živeti "pod zakonom". Disciplinovanost je davanje prednosti stvarima koje imaju večni značaj. Zbog toga što nas sitna zadovoljstva ovog života drže u vlasti, kao hrišćani nismo postigli više nego što jesmo. Pod disciplinom ne mislim ni na asketizam. Božji narod ima pravo da uživa i da sebi "pruži trenutke odmora i zadovoljstva" ali je pitanje koje mesto dobri trenutci zauzimaju u mom životu.

Duhovna ljenjost je glavni problem Božjeg naroda. Kad im je Bog dao obećanu zemlju, Izraelci su došli Isusu Navinu mrmļajuci da su primili u nasledstvo mali deo. Isusov odgovor je bio, u Isusu Navinu 18,3: "Dokle ćete oklevati, te ne idete i uzmete zemlju koju vam je dao Gospod Bog otaca vaših?" Izraelci (neki od njih) su hteli da im se sve servira. Pastor Isus Navin je trebalo da se pobrine za sve što se njihovog nasledstva tiče. Mnogi hrišćani danas rade isto. Ljenji su da Božju reč i obećanja uzmu k sebi, te sve vreme krive pastire za njihov siromašni hrišćanski život.

1. DISCIPLINA U UPOTREBI VREMENA

U Jezekilju 3,24 do 4,11 je opisan način prorokovog života koji može da roditi rod i bude pun blagoslova i na korist drugima.

Planirati u izvesnim hrišćanskim krugovima se smatra skoro neduhovnim. Kako nas Duh vodi je česta fraza među takvima. Istina je da postoji druga strana koja je Duhu dala do znanja da je razum od Boga i da On tu nema puno posla. Tu je potrebna ravnoteža. Organizovanost ne sme da izbací Duh jer smo onda u religiji. Spontanost ne sme izbaciti disciplinu jer smo onda u opasnosti da Duhu pripisujemo svu odgovornost pa čak i da postanemo fatalisti govoreći: "Tako je Bog hteo!?"

U stihu 24 dolazi naredba od Gospoda za proroka. Izoluj se jedno vreme, ne trči svuda, na sve konferencije, ne moraš u svakoj religioznoj supi biti prisutan. Ima pastira među nama koji se ponose svojim "nabijenim" programima misleći da je to duhovnost. Njihova česta opravdana fraza je: "Treba raditi za Gospoda dok je još dan." Međutim, Gospod nije želeo da Jezekilj samo trči pod izgovorom: "Za Gospoda!", nego je želeo da ga sluša šta ima da mu kaže i tek onda da govori i radi.

Mi retko mislimo o Isusovih trideset godina pripreme i "tišine". Retko spominjemo Pavlovih četrnaest do šesnaest godina provedenih izvan javnosti. Bog hoće da nam govori i bude s nama, a ako mu ne damo vremena, kako će se to dogoditi?

Jezekilj kao da je imao tu naviku da radi i bude uvek u pokretu "za Gospoda". Zato je Gospod morao da ga sveze! (stih 25.). Njegov duh je bio nemiran. Sto stvari je trebalo uraditi. Ako ne bude vodio službu, neće biti blagoslov, ako se ne moli, neće biti tako snažan molitveni sat... Gospod je hteo da ga smiri i usmeri njegove misli i srce na one stvari u kojima je hteo da ga upotrebi.

Drugi, pak, hrišćani imaju previse stvari za svoje privatne živote: vikendice, automobile, izlete, hobije, prijatelje... Pavlu nije bilo ni do čega. U Delima 20,24 on kaže da je "svezan u duhu" i da ne može ništa drugo da stavi na prvo mesto u svom životu do svog poziva – da

propoveda Evanđelje. Brate i sestro, ako misliš da je to samo za Pavla i brata pastora, grdno se varaš. Isto važi i za tebe! Spasenje je i tvoj poziv da "ideš i kažeš drugima šta je Gospod učinio za tebe!" Planiraš li u svom danu malo vremena za Gospoda i za eventualni zadatak koga on za tebe ima ili je tvoj dan već unapred tako zauzet da, "eto na žalost, ni danas neću stići, a tako bih hteo"? Brate pastiru, planiraš li današnji dan nekoliko trenutaka sa "poslodavcem" ili je dan već tako pretrpan posetama, dušebrižništvom, sastancima, konferencijama... Možda će Gospod morati da te sveže da bi dobio priliku da bude s tobom par sati.

U Jezekilju 4,4–8 je objašnjeno zbog čega je Gospod morao da ga sveže: radi molitve – radi onoga što je najvažnije. Situacija je bila toliko ozbiljna da je Jezekilj morao da odvoji ukupno stodevedeset dana jednom prilikom i četrdeset drugom prilikom samo za molitvu. Nije mogao da se okreće i gleda na ostale stvari. Trebao je disciplinu u molitvi da bi bio prorok – Božji glas svom narodu. Mnogima od nas dok molimo dođe misao da treba uraditi ono ili dok čitamo Bibliju, da smo zaboravili učiniti ovo. Mi smo u stanju odmah da napustimo molitvu i Bibliju zbog važnosti onog drugog. Kada bi nam Bog i vreme s Njim postali toliko važni da nas ništa ne odvuče taj sat ili dva iz naše kleti, jer tu, u kleti, u susretu sa Bogom, rađa se probuđenje i događaju se čuda.

U Jovanu 21,18 Gospod govori Petru o promeni koju će doživeti. On je bio jedan od "spomenutih", čija je spontanost sprečavala Boga da čini u njemu i kroz njega više. Svuda je i sve on hteo za Gospoda, sve do te mere da Gospod nije mogao sa njim da učini ono što je On hteo.

Mi smo danas okrenuli Mateja 6,33. Promotrimo sebe. Najpre tražimo sve ostalo a onda se pitamo koliko vremena imamo, ako ga imamo, za carstvo Božije.

U Mateju 8,21 je slika mnogih od nas. Hoću Gospode da činim Tvoju

volju, ali samo još da kupim bolji auto, da dogradim na kući nešto...

Vreme je bogatstvo. Kako ga koristimo mi koji smo proročki narod na ovoj zemlji? Stanimo, razmislimo i počnimo u naše dnevno planiranje i Gospodu davati dovoljno vremena (Efescima 5,16; 1. Petrova 4,7).

2. DISCIPLINA U UPOTREBI JEZIKA

Jakov je znao važnost tog malog uda. Jakov je poznavao silu reči. Znao je da je Bog Rečju, govorom, stvorio nebo i zemlju, Isus je to znao: "Svojim ćeš se rečima osuditi ili opravdati" je bila rečenica poznata ljudima prvog perioda Crkve. Jezekilju je bilo to poznato. Gospod mu je zatvorio usta i mogao je da govori samo onda kada mu je Bog progovorio (stih 27).

Malahija 3,16 kaže da Gospod sluša kada njegova deca razgovaraju. "Jadan Gospod", mogli bismo reći, jer naši razgovori obično nisu mnogo drugačiji od bezbožničkih. Ono što me je šokiralo kod nas hrišćana naročito kod mladih u ovoj zemlji je sledeće: kad bi se razgovaralo o fudbalu, pričale šale i slični prazni razgovori, svi bi imali nešto da kažu. Kada bi došlo do trenutka da se slavi Bog i moli, nastao bi "čudan tajac". Od čega je srce puno od onoga i usta govore.

Treba da se nauči da se kaže prava stvar. Ali ni to nije najvažnije. Prava stvar je prava samo onda kada bude rečena u pravo vreme. Bio je jedan period u mom životu kada bih u svom nestrpljenju rekao prave stvari ali u pogrešnom trenutku. Niko ne bi doživeo da je to bilo na blagoslov. Neko drugi bi pola sata iza mene rekao isto ali je bilo na blagoslov, jer je čekao na priliku i trenutak kad je za to bilo vreme.

Priče 10,19 kažu da obilje reči ne biva bez greha. Pavle savetuje mladom Timoteju da se okane praznih govora (1. Timoteju 4,7). Na drugom mestu Božja reč govori o tome da ne upotrebljavamo

dvosmislene šale. Ne umeti da se stane u pravom trenutku u svom govoru, u šalama, može da košta više nego što i mislimo. Disciplinujmo naš jezik da bi mogli da budemo kanal za Reč živoga Boga, za Reč koja drugima može doneti život. Govorimo o Gospodu i Njegovim silnim delima kada smo zajedno, izgrađujemo time jedni druge.

3. OPŠTA DISCIPLINOVANOST ŽIVOTA

Jezekilj je od Boga dobio opis onakvog životnog stila koji je mogao da bude najviše blagosloven i bude najplodniji. U stihovima 4,9–11 opisan je stav prema jelu. Mnogi od hrišćana imaju stav prema tome kao u Propovedniku 2,24. Njihov hrišćanski život se sveo na uživanje u jelu, piću i svakidašnjem poslu. Mnogima je takav siromašan život uteha za promašen duhovni život. Ali, Gospod ima izlaza. Ne dozvoli da stil života koga vode ljudi koji nemaju večnosti, bude i tvoj. Bog ima više od "zadovoljstva za trbuh" za tebe.

U 4. Mojsijevoj 6,1–8 je opisan način života koji te može uvesti u silne blagoslove. Ne, to nije asketizam! To je prioritetnost stvari: davanje prednosti onome što ima bolji plod, što daje bolji rezultat, što ima važnost za večnost. Pavle je u Filipljanima 3,7–10 pokazao šta je važnije, šta ustvari vredi staviti na prvo mesto.

4. BITI U SVETU ALI NE OD SVETA

Sve ovo što je Gospod radio sa Jezekiljom i što želi sa tobom i sa mnom, ima svoj cilj a to je da se ima narod koji će živeti u svetu ali ne kao svet. Imati osobe u svetu koje će svojim životom ukazivati na bolje – Božije kraljevstvo. Jezekilj je između sebe i grada u kome je bio, imao zid. U 4,3 se vidi da mu je Bog rekao da stavi zid između sebe i grada i da onda govori tom gradu.

Veliki gradovi sveta u kome živimo su gnezda greha. Duh grada u kome smo može da utiče na nas ako se ne ogradimo zidom u našem duhu od duha grada u kome jesmo. Ima gradova u kojima homoseksualizam hara, drugih u kojima rock muzika ima posebno mesto ili u kojima je fudbal sve. Mnogi hrišćani dođu pod uticaj duha koji vlada u gradu u kome žive. U 2. Petrovoj 2,7.8 opisuju se muke u duhu koje je Lot proživljavao zbog greha grada u kome je živeo. Kako je tebi i meni u gradu u kome živimo? Jesi li se ogradio ili si dao mesta duhu fudbala, rock muzike... koji vlada gradom u kome živiš. O, da nam Gospod da da nam je greh grada u kome živimo povod da se svežemo na molitvu a ne iskušenje da se povedemo za njim. U Otkrivenju 18,4 je poziv za narod Božji u svim vremenima: "Izidite iz nje, moj narode." Ja verujem da je poseban sud nad velikim gradovima ovog sveta. Da li sam saučesnik onoga što se u njemu odvija ili sam ograđen od toga. Živim li samo u njemu ili možda i od onoga što je u njemu?

Sve je ovo pitanje discipline. Pitanje je: da li mi, Božji narod, shvatamo našu ulogu u ovom svetu? Iako smo samo došljaci, Bog nije zamislio da odemo odavde, a da svet ne zna da smo postojali. Pre nego sto odemo, treba da im ukažemo da tamo gde odlazimo postoji već u nama. Carstvo Božje je u nama. Zarazimo ovaj svet, grad u kome jesmo, principima carstva koje je večno, u kome je sam Hrist Car.

Zar to nije dovoljan razlog da planiramo čemu ćemo dati više mesta u našim životima? Zar to nije dovoljno da naše vreme, jezik i ostale stvari u ovom životu damo na sto postotnu upotrebu Duhu Svetome?

U meni nešto govori – da, amen! Ti si HRISTE dostojan. Evo me, uzmi me!

IZVORI, 6/1984.

PROROKOVA PORUKA

Prorok je poslan. Onaj koji ga je poslao dao mu je poruku da preda drugima. Prorok je osoba bez prava da govori svoje mišljenje i reči. Njegovo jedino pravo je da govori ono "šta Gospod kaže." Izgleda negativno iako su najsrećniji i služe na najveći blagoslov upravo oni koji ne govore šta oni misle o stvari, nego šta im je Gospod rekao.

Da bi se naučio da ne govori puno i svašta, Jezekilj je trebalo prođe jedno iskustvo koje bi mnogi od nas danas isto trebali. Dobri govornici nisu i proroci. Jezekilj je verovatno bio obdareni govornik i Gospod je morao da mu "sveže jezik" da bi kasnije mogao da govori samo Božje reči. U Jezekilju 3,26–27 je to opisano. Jezekilj je imao nešto da kaže narodu samo ako mu je Gospod pre toga progovorio. Kad je Duh Sveti "rodio" poruku u Jezekilju, onda su mu i usta bila otvorena da progovori.

Prorok ne sme da govori svoja mišljenja u pogrešno vreme. Svi mi znamo i osećamo razliku između "stvorenih propovedi i rođenih". Svi mi znamo razliku između slova koje je mrtvo i ne govori i žive reči koja srcu govori. Jezekiljeve reči su bile smrt za greh i život za "suve kosti". Današnje crkve su pune "suvih kostiju" jer nema proroka čije su reči od Boga, natopljene Duhom i životom. Teologija koja je strana i samom Bogu je ono što se svuda čuje.

Za Isusa je postojalo vreme kada je i govorio i radio. To vreme nije bilo određeno rasporedom propovedanja već uslovljeno jednostavnom istinom – on nije mogao ništa reći ako mu Otac nije dao poruku. U Jovanu 8,38 Isus kaže da govori samo ono što čuje i vidi kod Oca.

Ja se sećam vremena kada sam u nestrpljenju hteo reći ono što mi je Gospod dao i niko nije rekao amen na to. Desetak minuta kasnije je neko drugi rekao istu tu stvar i ljudi su s ushićenjem rekli amen. Poruka treba da stigne u pravo vreme. Isus nije uvek ljudima odgovarao na pitanje jer je poznavao vreme i motive ljudi. Mnogo puta osoba i cela crkva nisu saznali za poruku i onda treba čekati dok nam "Gospod ne otvori usta."

Prorokova poruka je često "poruka njegovog iskustva" sa Bogom. U Mateju 10,27 Isus govori da ono što čujemo u tami javno govorimo. Mnogi od nas prolaze kroz gorka iskustva "mračnih dolina" u kojima nam Bog govori. Tu se onda rađaju poruke koje nisu samo teorija već "život". Sama teorija nema snage da rodi novi život u onima koji čuju poruku.

NAHRANITI SE BOŽJOM REČI

Da bi mogao druge hraniti prorok mora sam sebe prvo da nahrani. Gospod zato Jezekilju govori u 2,7–9 o duhovnom obroku koji mu je potreban da bi mogao da ide i preda poruku. Izrael se odmetnuo od Reči Božje. Ona više nije bila standard za njihov život. Prezreti Reč Božju i početi život prema svom uverenju i drugim standardima jeste odmetništvo pred Bogom. Mišljenja ljudi su bila važnija za Izrael od same Reči Božije. Bog u takvom narodu poziva osobu da bude njegov glas odmetnicima i pre nego sto ide, Gospod želi da ga napuni ne ljudskom mudrošću već božanskom koja u Njegovoj Reči jer On gleda na onoga koji "dršće od Njegove Reči" (Isaija 66,2).

Jezekilj je trebalo da se "najede Božije Reči". Sa današnjih propovedaonica se često čuje: tako je rekao ovaj ili onaj a tako retko: ovako kaže Biblija. Snaga Billy Graham–ovih propovedi leži u jednostavnoj upotrebi Božjeg svitka – Biblije. "Stoji pisano" je ono što se iz njegovih usta čuje najčešće. Duh Sveti upotrebljava ono što stoji

pisano. Zato je i ono klasično proroštvo – "ovako govori Gospod" – podložno samoj Reči. Nije važan glas, ni ko prorokuje već da li se to slaže sa onim što "stoji pisano".

Prorok ljubi Reč iznad svega. Psalam 119,103 kaže da su Davidu slatke Reči Božje. Jov ili je pohranio u sebi (23,12), kao i Marija. Jeremija ili je gutao. Bogu hvala za knjige ali da bi neko bio prorok, mora pre svega da "guta" Božju Reč.

Jeremija je čak i u svom govoru trebalo da odvaja bezvredno od dragocenog. "Ja mislim, ja verujem, tako kaže onaj..." sve su to bezvredne stvari ako nisu u skladu sa "onim što Gospod kaže, što je pisano" i moraju biti izbačene iz poruka Božjih proroka.

HUMANIZAM, RACIONALIZAM I PROROKOVA PORUKA

Prorok u svojoj poruci najčešće ukazuje na ljudsko odstupanje od Božje Reči. Zbog toga proroci nailaze na protivljenja kod ljudi jer ljudima ne paše da im iko objavljuje Božji standard za situaciju u kojoj su.

Veliki deo današnjeg hrišćanstva ima jedan veoma racionalistički pristup Božjoj Reči. Ljudski um želi da bude iznad neograničenog Božijeg uma i mogućnosti koje Duh Sveti ima kroz reč i danas. Jedna šala objašnjava stav mnogih hrišćana što se Božje Reči tiče: U teološkoj školi student oduševljeno reaguje na tekst o Božjem čudu razdvajanja Crvenog mora. Profesor (koji je znanjem i Boga premašio) utišava studenta govoreći: "Tvoje je haleluja nepotrebno jer je "dokazano" da je tu bilo 20–30 cm vode i mogli su je jednostavno preskočiti". Sledeći dan isti tekst se čita i isti student ushićeno pokazuje svoje oduševljenje Božjom moći: Profesor reaguje na isti način ali student odgovara: "Haleluja, Bog je ipak silan kada je svu egipatsku vojsku mogao da udavi u takvom plićaku."

Mnoge crkve i ljudi imaju probleme kada gledaju Bibliju ljudski i racionaliziraju. Problem nije u tome da li su čuda za danas i koliko, i da li je Bog Bog čuda ili ne! U 2. Carevima 7,12–13 imamo takav slučaj.

Druga bolest koja truje hrišćane je humanistički način propovedanja – "ulepšavanje" poruke da bi je čovek primio što lakše. Ne sme se biti grub sa "mudrim čovekom današnjeg civilizovanog sveta". U 4. Mojsijevoj 16,3 vidimo samo detalj pokušaja "lažnih proroka" da umanje razliku Bog – čovek. Liberalna teologija je uspela ne samo da smanji tu razliku nego i da je pojednostavi do te mere da je čovek "bog". Rimljanima 3,23 i Isaija 6,3 su poruke isto toliko koliko i Jovan 3,16. Čovek je u svoj mudrosti i znanju još uvek samo prašina bez duha (koji mu je Bog dao). A s tim duhom i bez Boga čovek je još uvek grešnik na putu za pakao, a Bog je sveti, sveti, sveti Bog koji hoće da ga spasi od greha. Duh Sveti je došao da "dokaže svetu zabludu s obzirom na greh"! (Jovan 16,8–9)

Humanizam u hrišćanstvu pravi religiju od hrišćanstva a u religiji nema ni Boga ni spasenja. Prorok u svojoj poruci ima ljubavi za grešnika, ali nema "pardona" za njegov greh. Sa naših propovedaonica se čuje već toliko mnogo o ljubavi Božjoj (iako je malo u praksi ima) da su ljudi poverovali da Bog voli ne samo njih nego i njihov greh.

U 2. Dnevnika 18,7.12–13 jasno se vidi mržnja ljudi koji vole greh prema Božjim prorocima i istovremeno stalni pritisak okoline na proroka da izmeni svoju poruku. Moja iskrena molitva za one koji bez kompromisa stoje na onome što Bog govori je: "Gospode, daj snage onima koji ne bi ni za punu kuću zlata govorili drugo nego ono što im Ti narediš." Da, razmaženom hrišćanstvu ne pašu ljudi koji ljube reč živoga Boga.

Propovedanje svoje denominacije i one teologije koju moja crkva zastupa je ništa drugo nego humanistička teologija. Zar ne govori

Pavle o tome u 1. Korinćanima 3,1–15?! Na našim godišnjim konferencijama se više citiraju osnivači naših denominacija nego Hrist. Zašto? Zato da ne bismo izgubili profil naše denominacije. Bog svakako i danas ima proroke, i blago onima koji ih ne kamenuju pre nego sto čuju i provere njihove reči.

Humanizam i racionalizam su napravili Boga invalidom, nesposobnim za nešto što je ranije mogao (valjda zbog starosti?) i na kraju ga proglase mrtvim. Ali, haleluja, Bog ne samo da nije mrtav nego nije nikad ni kijavicu imao!

Mi jesmo proročki narod pozvan da objavi silna dela Božja. Čuvajmo se zato kvasca farisejskog, govora koji sjaji mudrošću palog čoveka ali sile nema.

ŠTA JE PORUKA PROROKA?

Prorokova poruka je Duhom Svetim prosvetljena pisana Božja Reč. Ono što je Bog imao da kaže ovom svetu rekao je i zapisao. To ne znači da Bog i danas ne govori u određenim situacijama nešto što ne mora da bude u Bibliji doslovno zapisano. Ali, i to mora da bude u skladu sa Biblijom. Drugim rečima, i to je već tamo ako bi samo mogli da vidimo.

Jeremija govori u 9,4 o ljudima koji su privikli jezik na zlo. Proroci takođe privikavaju svoj jezik – ali na Božju Reč. Oni uvek u svakoj situaciji imaju "Reč od Boga". Navikli su se da slušaju glas Duha. Njihove poruke su Božje Reči preko njihovih usana. Njihove reči imaju snagu da menjaju situaciju u životima onih koji ih primaju. Pavle piše Timotiju u 2. poslanici 4,2 da uvek propoveda Reč. Jezdra je čitao Reč pred svim narodom (Jezdra 8,1–8) i Reč je imala uticaja na narod. Apostoli su propovedali Reč i ona je imala napredak (Dela 8,5). Bog je obećao da će Reč donositi rezultate (Isaija 55,11). U mnogim crkvama

se ne događaju čuda ne zato što ih Bog više ne čini, već zato što je Evandjelje zamenjeno filosofijom i mrtvom teologijom. Čuda prate Reč a ne ljudska mišljenja (Marko 16,20).

Prorok poznaje Božje srce i zato zna Božja osećanja u situaciji u kojoj je postavljen. Poruka proroka je ustvari objava reakcije Božjeg srca na datu situaciju. Bog zato kaže Jezekilju: "Govori im moje reči, poslušali oni ili ne poslušali, jer su rod odmetnički" (Jezekilj 3,7).

Uspešnost proroka nije u broju onih koji prime poruku nego u verodostojnosti prikazivanja Reči koje su izašle iz usta Božijih. Prorok ne podnosi račune ljudima nego Bogu.

Pošto zna da je poslan i da ne govori svoje reči, prorok ne mora da se bori i opravdava ugled i poruku. Ona nije njegova i Onaj koji ga je poslao stoji sa njim i potvrđuje Svoju Reč.

IZVORI, 7-8/1984.

PROROKOVO POSLANJE

"I reče mi: Sine čovečji, ustani na noge da govorim s tobom. I uđe u me duh kad mi progovori, i postavi me na noge, i slušah Onog koji mi govoraše. I reče mi: Sine čovečji, ja te šaljem k sinovima Izrailjevim, k narodima odmetničkim, koji se odmetnuše mene; oni i oci njihovi biše mi neverni do ovog dana. K sinovima tvrdog obraza i upornog srca šaljem te ja, pa im reci: Tako veli Gospod; I poslušali ili ne poslušali, jer su dom odmetnički, neka znaju da je prorok bio među njima. I ti, sine čovečji, ne boj ih se niti se boj njihovih reči, što su ti uporni i kao trnje i živiš među skorpijama; ne boj se njihovih reči i ne plaši se od njih što su dom odmetnički." (Jezekilj 2,1–6).

Čemu svi oni silni doživljaji kroz koje je Jezekilj prošao? Zar nema Bog i drugih načina da formira svoga slugu? Zbog čega te teške pripreme? Jedan deo odgovora je – zbog prorokovog poslanja.

Postoji tendencija među hrišćanima da svaku (oštru) proročku reč Biblije adresiraju na nevernike. To je upravo za njega, njih, često se čuje. Ali, proročka reč je pre svega za one koji veruju u proroke, Božji narod.

Isus nije prvenstveno došao da evangelizira svet, nego izgubljenim ovcima doma Izraelova. Njima prvo jer su oni izneverili u pogledu "evangeliziranja" sveta. Postali su kao otpali neznabošci (Jezekilj 2,3). So je obljudavila, svetlo postalo "romantična religiozna polutama." Prorokovo poslanje je pre svega Božjem narodu!

1. BOŽJI PLAN SA SVOJIM NARODOM

U Jestiri 3,8 čitamo o jednom narodu "čiji su zakoni drugačiji od zakona svih ostalih naroda". Bili su razasuti (ne zbijen u svojim religioznim klubovima – crkvama) među ostalima, ali su se bitno razlikovali zbog svog praktičnog življenja Zakona koga im je dao Bog. Ljudi su to videli i znali da je bilo zbog njihovog Boga. Evangelizacija!

U 5. Mojsijevoj 4,5–8 bila je data naredba narodu Božjem da živi po Božjim standardima i da će ostali *onda* videti da su najrazumniji narod (stih 6.). Svet čezne za istinom i slobodom. Đavo ga je prevario "bezakonjem" u kome nema slobode već ropstvo. Živeti Božju reč je najmoćnija evangelizacija.

Izrael nije izvršio zadatak i Bog im šalje proroke. Oni ih kamenuju, progone, ne primaju opomenu. Dolazi Isus. Kome? Izgubljenom svetu? Ne! Niko nije više izgubljen nego onaj koji je jednom bio nađen pa opet zalutao. Tada postaje slepac koji vodi slepca, Isus dolazi Božjem narodu, da ga vrati na njegov put – da bude opet prvak među narodima. Isus odlazi, šalje učenike, Matej 10,5–6: "Ne idite k poganima... nego idite radije k izgubljenim ovcama doma izraelova." Njima, jer su "oni trebali da budu 'Jahve' utelovljen među narodima." Bog je živeo među njima, drugi su trebali to da vide. Međutim, izgubljenima Isus pronalazi njih dvanaest i rađa novi narod. U njemu hoće da objavi sebe drugim narodima. Dela 4,13 svedoče o tome da je Isus uspeo. Videlo se da su apostoli bili sa Isusom. Gde smo mi? Na zadatku, na putu...?

2. PROROK VIDI ŠTO OSTALI NE VIDE

Jezekiljeva poruka je poruka očišćenja Božjeg naroda pre završnih dela na Hramu koji će otkriti slavu Božiju. Mi smo danas u tom periodu. Duh Sveti širom sveta čisti i obnavlja one koji su Božji narod i

ulepšava, čisti zaručnicu za onoga koji će doći.

Šta je Jezekilj video, a narod nije? Šta je Jezekilj video da bi sa tako strašnom porukom došao narodu?

U Jezekilju 8,3 piše da ga je Duh podigao i poneo ga u božanskom viđenju. Da, Jezekilj je bio u svom duhu *iznad* onog prosečnog, mlakog stanja kod Božjeg naroda. Zato je video ... i imao je šta da vidi. Grozote opisane u stihovima 6–16. Danas bi mogli reći da je u Crkvi isto stanje. Mnoge denominacije su okrenule leđa Hekalu (Božjem hramu) i klanjaju se prema istoku. Velike crkvene organizacije danas žele da stvore neku "opštu" religiju, ujedine ponešto iz istočnih i drugih religija i stvore "najbolje". Mnogi nanovorodeni hrišćani veruju više zvezdama, horoskopima i sličnim stvarima nego pisanoj Reči živoga Boga. U crkvama se svašta radi samo da bi se Bog izbacio (st. 6.) iz *Njegove* svetinje.

Naša bogoslužjenja su danas loša religiozna teatralna predstava sa mnoštvom "duhovnih" tačaka programa i sa jednim "o, Bože blagoslovi naš program", na kraju. Gde je Bog? Gde je sloboda Duhu da nas vodi? Ljudi odlaze drugim religijama jer smo mi, narod Božji, promašili. Ali, Božji proroci nisu pomrli, koliko god to neki "mudri" teolozi tvrdili. Ne, službe i darovi nisu nestali! Duh Sveti nije zaspao. I danas nam Bog šalje one koji Duhom vide više nego mnogi od nas. Pitanje je imamo li dovoljno poniznosti da priznamo ono na čega Duh Sveti kroz takve ljude ukazuje? Ili, dajemo li ponosu šansu da sve objasni i obrazloži? To je video Jezekilj ali to Bog (kroz svoje proroke) vidi i danas i poziva nas: "Vratite se mojoj Reči, mojim standardima... meni!" Da, u 2. Dnevnici 7,14 je sledeće i danas aktuelno: "Ako se narod moj ... ponizi, pomoli, potraži lice moje, okani zlih puteva... uslišiću i izlečiću zemlju."

Mnogi kažu da Bog ne govori više kroz ljude. Istina! Ne govori za one koji neće da čuju, duhovno gluve, koji idu svojim drevnim,

tradicionalnim stazama. Ko ima uši da čuje... taj čuje, jer Duh po celom svetu danas govori; "Očistiću narod svoj i učiniti ga Hramom svoje slave." To je bila poruka još kroz Jezekilja u 22,15.

Znači prorok je poslan onima koji trebaju obnovljenje i povratak a već jesu deca Božja. (Jona i Avdija su jedni od retkih proroka poslani neznabošcima).

3. NAROD, NJEGOVO STANJE I REAKCIJA NA PORUKU

Zbog čega je Gospod tako detaljno pripremao Jezekilja? U 2,1–6 opisan je narod i njegovo ponašanje kada su čuli poruku. Ne zaboravimo – ovde je opisan Božji narod. Ovo nisu nevernici.

a) Stih 3 kaže da je to *odmetnički narod*, koji je ostavio svog Boga. Njegova pravila su prezreli i žive po svojoj mudrosti. Osilili su se u tome do te mere da bolje i od Boga znaju kako stvari treba da idu. Odmetnuli su se i od poziva da budu njegova svojina i svedočanstvo. Zamenili su Zakon bezakonjem i dobili umesto očekivane slobode ropstvo. Isaija kaže da su u zlu ogrezli (1,4–5). Standard za njihov život nije bila više Reč nego način života naroda oko njih Jeremija kaže da su prezreli Reč i išli po svome (44,15–17). Samuilo je dobio isti odgovor na poruku koju je nosio narodu od Boga. 1. Samuilova 8,19 – Ne tvojoj (Božjoj) reči, i hoćemo što mi odaberemo.

b) Stih 4 nastavlja da ih opisuje kao *narod okorela srca*. Srce je centar čoveka, ono je u stvari duh čovekov. Priče 4,23 upozoravaju da pre svega čuvamo srce jer je ono izvor života. Srce naroda je otišlo za drugim bogovima (materijalizmom, religijama drugih naroda, itd.). Bog ne komunicira formi već srcu, duhu čoveka. Okorelo srce (duh) je ono koje više ne reaguje na glas Duha i na Reč. Ono čuje ali ne reaguje. Otupelo je na savet i opomenu. Jevrejima poslanica 3,12–15 je reč želi da nas upozori i od toga sačuva.

Takva srca nazivaju proroke "pričalicama" (Jezekilj 21,5) Apostola Pavla su Atinjani nazvali brbljivcem (Dela 17,18) a on im je doneo poruku od Boga. Okorelo srce ima uvek protivnapad za opomenu koja mu dolazi. Hiljade opravdanja samo da se izbegne pokajanje. Na reč proroka Isaije car Jezekija reaguje time što čuje reč ali ne čini onako kako reč nalaže (2. Carevima 20,16–19). Okorela srca ismejavaju proroka, on postaje priča i predmet ogovaranja (Jezekilj 36,30–33). Narod okorela srca tako reaguje na poruku proroka Božjih.

c) Treća osobina i reakcija naroda je takođe u Jezekilju 2,4 – narod *tvrdokorna pogleda*. Lice je ogledalo srca. Kakav izraz lica imaju oni koji imaju okorelo srce i buntovni stav? Da li im je blagoslov na licima ili... Propovedajte u vašoj crkvi nešto što se ljudima ne sviđa. Onda pogledajte lica slušatelja. Ja se sećam jedne prilike kada sam propovedao a jedan brat koji se sa time nije slagao gledao me je tako da ne bih bio iznenađen da mi je pljunuo u lice. Mrki pogledi, koji da su mogli, glasno bi proklinjali. Hladan, odbijajući, ukočen, pogled pun prezira i za Reč i za onog koji reč donosi.

Možete im čitati na licima da su odlučili da nikada ne promene ono što su naumili. Tvrdo se drže svoje religije. U Psalmu 32,9 stoji: "Ne budite kao konj ili mazga bez razuma..." Mazga što naumi, lako ne mijenja; stoji u mestu i ne miče se. Pismo kaže da ne budemo takvi. Stojim li možda upravo tako na onoj tradiciji koju sam naučio? Ima li Duh Sveti šansi da me pomakne dalje u novo, u sveže? Može li Duh Sveti dobiti priliku da nam "smeta" u programu bogoslužjenja? Ili smo možda odlučili da bude i nadalje kao što je bilo poslednjih 100 godina? Mada, pre 2000 godina to tako nije bilo.

U Luki 6,7 vidimo fariseje kako "drže Isusa na oku" pogledom koji samo traži za čega da Ga optuži. U nekim crkvama (u skoro svim) ima onih koji imaju poseban "dar" (od Boga ga nisu dobili) da dočekuju propovednike pogledima koji unapred govore šta ga čeka. Mnogi tako

dočekuju Duha Svetoga kada dolazi Crkvi sa novim stvarima! U Luki 14,1 piše da su ga "zlobno promatrali" Isusa koji je rušio njihov religiozni sistem. Tako i danas mnogi promatraju one koji u jednostavnosti srca žele da slave Gospoda na način koji njima nije prihvatljiv.

U 1. Samuilovoj 18,9 piše da je Saul popreko gledao Davida, Božjeg iskrenog slugu. Pogledi religioznih ljudi su pogledi "duhovnih ubica". Sećam se jednog sastanka na kome su pogledi ubijali govornika sastanka. Njihova čela su ogrezla u religiji, u buntovništvu.

Takvima je poslan Jezekilj. Zato mu je Bog obećao da će njegovo čelo da učini tvrdim (3,8) da sve te poglede izdrži. Zato mu je rekao u 2,6 da se ne plaši njihovih reči i pogleda.

4. DANAS?

Da li je hrišćanstvo drugačije od naroda izraelskog? Jedva! Oni koji se usuđuju da "stanu tradiciji na glavu, osećaju ubod jezika i pogleda" onih koji od tradicije žive.

Jezekiljina poruka je poruka današnjoj Crkvi: Izbacimo iz "Hrama" ono što smo uvukli u njega a ne pripada mu. Bog gradi Hram čije je ime "Gospod je ovde". Haleluja! Znajući da je to bila Božja zamisao sa svojim narodom i videći trenutno stanje Božjeg naroda. Jezekilj je dobio poruku – proročku, istu onu koju je Isus Navin dobio (3,5), istu onu koju Duh Sveti nama danas daje – "POSVETITE SE (očistite se) JER ĆE SUTRA GOSPOD UČINITI ČUDESA MEĐU VAMA."

Isus je poslao svoje proroke (učenike) kao ovce među vukove (Matej 10,16). Prorok dolazi sa Rečju onima koji na Reč nisu navikli. Njegova plata i nagrada su "tvrdi pogledi puni prezira i odbacivanja i priče koje počinju o njemu da kruže." To je plata od ljudi okorela srca, buntovnog

stava i tvrdog pogleda. Podsetimo se još jednom da prorokova uspešnost nije u popularnosti već u verodostojnosti prenošenja narodu onoga što je od Boga primio.

Ko sa suzama seje, taj će sa radošću žnjeti... Psalam 126,5–6.

IZVORI, 9/1984.

PROROKOVA NEMOĆ (1)

Ovo što smo do sada govorili o proroku, njegovom pozivu, zadatku, načinu života, reakcijama na koje će nailaziti među ljudima sigurno izaziva u nama istu reakciju koju je Isusov govor o učeništvu izazvao u učenicima: "Tvrd je ovo govor! Ko ga može slušati?" (Jovan 6,60). Mnogi ga slušaju u današnjim crkvama i čak kažu na to "amen" ali kada dođe do toga da se kaže "amen" na poziv, onda mnogi reaguju kao Isaija (ipak malo drugačije) i kažu: "Gospode, evo mene – pošalji brata Peru!" (Pročitaj ispravnu, Isaijinu reakciju, u Isaiji 6,8).

Čudan je Bog! Poziva nas u nešto što niko od nas nikada ne može da učini. Ni najmanje zrno Božjeg plana čovek ne može da ostvari.

BOŽJI RAD MORA DA SE RADI NA BOŽJI NAČIN, U BOŽJE VREME I BOŽJOM SNAGOM

Upravo je zbog toga Božja reč puna svedočanstava o reakcijama proroka na Božji poziv u proročku službu. "Ko sam ja i šta je moj narod, da bismo imali snage...", "Oprosti Gospode – ne bi li poslao nekog drugog"; "Ah, Gospode, gle ja ne umem govoriti; dete sam.", "Nisam bio prorok ni proročki sin ... bio sam stočar..." To su neke od reakcija koje odražavaju nemoć ljudi pozvanih u proročku službu – Davida, Mojsija, Jeremije, Amosa... i još mnogih Božjih slugu posle njih, pa i danas.

1. Druga od uobičajnih početnih reakcija

Gore opisana reakcija na Božji poziv je najčešće kod onih koji u trenutku poziva već razume svoju ljudsku nemoć i imaju, kako bismo mi rekli, "slabije samopouzdanje." Među nama ima mnogih koji imaju vere u sebe sa takvima Gospod ima više problema dok ih ne oblikuje i ne ubedi da su ipak bolji ako su slabi. Zbog toga ćemo dati više prostora opisu procesa kroz koji takva osoba prolazi da bi došla do trenutka razumevanja svoje ljudske nemoći, za zadatak u koji ga Bog zove.

Bog već u utrobi majke prema naravnim osobinama sa kojima ćemo se roditi, stavlja u naš život poziv za određenu službu. Mi se rađamo sa darom/darovima koje često izražavamo u odabiranju ovozemaljskog poziva i upotrebljavamo ih u svakidašnjici (čak i nesvesni toga), sve do dana kada nas Duh Sveti nanovo ne rodi i kada kroz taj nadnaravni duhovni doživljaj probudi duhovnu svesnost od Boga danoj sposobnosti da služimo u datom nam pozivu. Poziv se često prepoznaje po prisutnom daru.

Biti samo svestan obdarenosti (često se čuje da je neko prirodno obdaren za neku stvar) nije dovoljno. Dar je bez pomazanja Božjeg od male koristi za Carstvo Božje.

Mojsije je imao prirodnu obdarenost – harismu – da bude vođa. Video je stanje naroda i uzeo odgovornost na sebe da vodi narod. Međutim, njegova prva reakcija je bila u sili njegove prirodne obdarenosti. Mojsije je poznao Božja obećanja o oslobođenju iz Egipta i u svem svom prirodnom samopouzdanju krenuo u akciju i ubio jednog od neprijatelja misleći da je to put do slobode. Prirodna hrabrost i obdarenost su brzo pokazale svoju pravu vrednost. Kod prvog problema se pokazalo koliko je Mojsijeva ljudska sposobnost bila vredna. Pokazalo se da su sve godine treninga na egipatskom univerzitetu, sva egipatska "ratna teologija", ravne nuli, kad su u pitanju poslovi Božjeg carstva. Mnogi od

nas su doživeli isto ovo posle završenih biblijskih škola. Puni samopouzdanja (jer su nam napunili glave), metoda i malo skrivenog prezira prema "onim slabićima" u mrtvim crkvama, krenuli smo silovito i ...veoma brzo završili – poniženi"! Kao i Mojsije. Razumemo princip ovde.

Kada Bog poziva ljude u ovakvu službu, On im najčešće pokaže u njihovom duhu "gotov model". I – haleluja za ljude sa vizijama! Gde takvih nema, narod propada. Ljudi koji vide stvar što Bog želi da učini i vide je kao "gotov model", najčešće deluju iz tog doživljaja. Jezekilj je video gotov Hram pun slave Božje. Oduševljeno je počeo da govori o tome šta Bog želi da čini ali je susreo narod koji je ogrezao u grehu i kojemu baš i nije tako puno stalo do svega toga. Duhovni šok za Jezekilja!

Mojsije je video oslobođeni narod i iz te vizije je počeo deluje. Sreo je umorni izraelski narod koji više nije ni imao snage da veruje u "Izbavitelja". Učenici su primili radosnu vest i bilo im je skoro normalno da je ceo svet raširenih ruku čekao na njihovu posetu. Kada su ih odbacili, njihov entuzijizam je splasnuo.

Brzo oduševljenje koje završi u isto tako brzom razočarenju i odustajanju nije dokaz da Bog to ne želi da učini već dokaz da osoba koja je primila poziv počinje u zanosu, što računa sa ljudskim sposobnostima.

Bog često pokaže "gotov produkt" a tek posle toga otkriva najčešće kroz teška iskustva, proces koji je potreban da bi "vizija rodila svoje fizičko dete". Tog procesa smo mi retko svesni i zbog toga krenemo silovito u zadatak, često pre nego sto je Božje vreme za to. Dobro je napomenuti da takvi ljudi najčešće nisu ništa manje iskreni od onih "mudrih" koji znaju da stvar ne sazreva brzo. Ne treba ih odbaciti i ušutkati, već im pomoći da u strpljenju traže Gospodnje puteve za ostvarenje dane im vizije. Ono što Bog nekome otkrije nije otkriveno

radi "interesantnosti same stvari", već da bi se ostvarilo.

Početni zanos često ima u sebi mnogo ljudskog jer je još nedovoljno svestan "porođajnih muka" koje uvek prethode rođenju nečeg novog. Zato je dobro podsetiti se Davidove prakse. Kada bi mu Bog rekao da će mu izručiti njegove neprijatelje, David nije odmah jurnuo u ostvarivanje Božjeg obećanja. "Mogu li napasti ... hoćeš li mi ih predati u ruke... kako da ovoga puta postupim..." bila su pitanja koja je David često upućivao Bogu čak i onda kada je znao šta mu je Bog pokazao i obećao. To je pokazivalo Davidovu poniznost i priznanje totalne zavisnosti od Božje snage, mudrosti, vođstva. (2. Samuilova 5,17–25).

Jedna od najvećih tragedija za Božjeg slugu i hrišćanstva uopće je kada dođe do stepena kad misli da je sada već dovoljno iskusan, uvežban u mnogim metodima i kada počne da radi Božje stvari rutinski. Rutina nikada ne može da zameni pomazanje Duha Svetoga, a bez pomazanja Duha je i sam dar neupotrebljiv.

2 Proročka nestrpljivost

Proroci su čudne osobe. Teško da mnogo ljudi razume njihove postupke. Oni su uvek čudaci.

Jedna od glavnih karakteristika prorokova karaktera je dinamičnost. "Videti u Duhu" silna dela koja Bog planira ne može ga (bar ne proroka) ostaviti ravnodušnim i mirnim. To su ljudi koji žive nekoliko godina unapred. Zbog toga nailaze na nerazumevanje i zbog toga i sami mogu da dožive razočaranja. Pogledajmo tu njihovu gorljivost i nestrpljivost.

Danilo, istražujući Pisma koja su se odnosila na njegovo vreme, u Danilo 9,1–3, shvativši da su događaji, opisani u Jeremiji 25,11.12, na samim vratima ispunjenja. spontano i iskreno reaguje i kaže Bogu:

"Gospode čuj! Gospode oprosti... Gospode NE OKLEVAJ – zbog sebe"(Danilo 9,19). Stalo mu je do toga da se Božji rad sa njegovim narodom nastavi. Avakum, gledajući životni stil svoga vremena, nestrpljivo uzvikuje Bogu: "Zašto gledaš... zašto čutiš...?" (Avakum 1,13). Gospod mora nestrpljivu prorokovu dušu da teši i ohrabri (2,2–3). Hvala Bogu da on ne gasi taj zar i ne ubija nestrpljivost, već teši i ohrabruje takve. Njegova sabraća su ga, verovatno, kao i Jezekilja i druge prezrela, ali ga je njegov Gospodar tešio i ohrabrivao da ustraje.

Važno je za proroka da ne zaboravi da je Bog taj koji je najviše zainteresovan da se ono što je On rekao i pokazao i ispuni. To mu pomaže u čekanju.

Isus je bio svestan toga. On je radio samo onda kad je bilo vreme za njega. Samo onda kad mu je Otac progovorio i pokazao stvari, onda je Isus radio (Jovan 7,6). Petar je takođe pokazivao tu proročku nestrpljivost i u Jovanu 13,36.37, on u svojoj nestrpljivosti želi da sledi. Isus, poznavajući čoveka, govori Petru da SADA ne može da ga sledi. Da, posle svih doživljaja koje je imao, Petar je kasnije, znajući cenu, shvativši svoju ljudsku nemoć, mogao da sledi, ali u drugoj snazi i pod drugim uslovima. Da je krenuo onda kad je on osećao inspiraciju (više od svoje ljudske samouverenosti nego od Duha), prošao bi kao i Mojsije (to se i dogodilo kasnije) i svi drugi, koji su ikada pohađali nastavu u "proročkoj školi."

U početnom zanosu i inspiraciji mnogi su od nas spremni da izjave što i brat Petar – da ćemo i umreti ako treba za Gospoda, iako je većini od tih istih teško i dan živeti potpuno za njega.

Sećam se, pre više godina, jednom sam, u svojoj bujnoj novoobraćeničkoj mašti spomenuo pred jednim bratom svoje snove o tome kako bih voleo umreti za Hrista na nekom trgu pred hiljadama ljudi. Čuvši to, brat mi je rekao:

"Da, ali samo ako te Bog pozove u nešto tako, to onda ima smisla." Tako je mnogo misli i "snova" u glavi malog "Mojsija" i "Petra", naročito u nestrpljivosti početnog zanosa koji retko zna šta je prava cena božanskog poziva i divno je sanjariti o velikim stvarima za Božje carstvo, naročito kada su snovi od Boga u Božje vreme i kada računaju da budu ostvareni sa božanskom snagom. I ono što je još važnije, to nije da mi sanjarimo za Boga, nego da znamo šta je na Božjem srcu i šta On želi da bude učinjeno.

3. Doživljaj shvaćanja svoje nemoći

Citati o doživljajima koji su prorocima pokazali stvarnost njihovog poziva je potresna. Ako nismo to doživeli (ne na isti način ali u toj meri ozbiljnosti) nikada nećemo biti oslobođeni pogrešnog ljudskog samopouzdanja i potpuno zavisiti o Bogu u našem pozivu, a samim tim mislim, da nikada ne možemo u potpunosti da budemo upotrebljeni od Boga i doživimo kako je naša služba bila pod stalnim punim pomazanjem Duha Svetoga.

Danilo na dramatičan način doživljava kako je njegova ljudska sposobnost i snaga ravna nuli u pozivu koga mu je Bog dao. Stih u Danilu 7,15 kaže da mu se "sav duh smeo", u 7,28 je "sav potresen, lica probedelog", u 8,27 je "obnemogao i bio bolestan više dana". Zvuči nestvarno. Ali, tako je. Onaj ko je pozvan od Boga, koji je u oduševljenju krenuo ne shvatajući da je mnogo ljudskog u njegovom početnom zanosu, i koga je Bog nakon toga poveo kroz doživljaje kroz koje je "uzdrmao sve ljudsko što je trebalo uzdrmati" da bi ono što je božansko ostalo u toj osobi, taj zna šta je Danilo doživeo. Ono što je božansko u osobi koja je pozvana i što posle svih "duhovnih zemljotresa" ostaje, ne zvuči i ne izgleda tako atraktivno.

To je gola svesnost da Onaj koji me je pozvao, mora da učini sve!

Svesnost da je SVA moja snaga u totalnom pouzdanju i zavisnosti od Boga, da dođe do Pavlovog razumevanja toga u Rimljanima 7,18: "Ja, naime, znam da nikakvo dobro ne stanuje u meni, to jest u mom telu. Zaista, hteti dobro jeste u mojoj moći ali nije učiniti ga," daje mi dobre šanse da, uz moje "da" Božjem pozivu budem svrstan među one koji su "jaki onda kada su slabi". A takve Bog upotrebljava.

IZVORI, 11/1984.

PROROKOVA NEMOĆ (2)

1. PROROKOVA NEMOĆ – BOŽJA MOĆ

U prošlom nastavku govorili smo takođe o ovoj temi. Nastaviću sada na istu temu navodeći još neki primer koji govori kako su ljudi pozvani u proročku službu doživljavali svoju nemoć.

Avram je otac vere. Pre nego što je to postao, doživeo je promašaj koji mu je pokazao da verovati Bogu stoji iznad pouzdanja u ljudsku sposobnost. Iako je "ostvario Božje obećanje" u svojoj snazi, morao je veoma brzo da uvidi da sin koga je dobio nije kao onaj koga mu je Bog obećao. U Božjem carstvu nema kopija. Sve što Bog radi je originalno. Tako je Avram postao otac vere posle promašaja i nakon što je shvatio da samo Bog može da uradi ono što je bilo potrebno da se uradi.

Mojsiju je nakon početnog zanosa trebalo četrdeset godina da bi zaista shvatio šta znači biti svestan svojih nemogućnosti, svojih slabosti i nemoći i imati samo golo pouzdanje da ono za šta je pozvan, mora da se dogodi kroz silno delovanje samog Boga. On, koji je (svakako samo u sebi, jer se otvoreno hvaliti ne sme) u početku mislio da će on (a Bog će mu asistirati) učiniti sve oko izlaska iz Egipta, posle toga u pravoj duhovnoj skromnosti priznaje: "Ko sam ja da se uputim faraonu...?" (2. Mojsijeva 3,11).

Posle doživljenog poniženja, promašaja njegovih ljudskih mogućnosti, Mojsije je znao šta znači biti ništa više od instrumenta u Božjoj ruci. Shvatio je da Bog ne traži one koji mogu već one koji hoće da idu kada ih On zove. Bogu hvala za promašaje. Bogu hvala za mogućnost u Duhu Svetome da sagledamo kako je svaki promašaj našeg tela samo

pozitivna stvar. David govori o tome u Psalmu 119, stihovi 67 do 71. "Dobro mi je što sam ponižen, da bih tvoja naučio pravila". David se nije pri promašaju opravdavao jer je znao da od njegovog tela ili od njegovog ljudskog intelekta nema ništa pravo. Neki od nas mogu za najmanji promašaj da nađu hiljadu izgovora i opravdanja jer nisu spremni da prihvate činjenicu da Bogu nije neophodno potrebno sve ono što smo mi postigli tokom godina. Ne govori li Božja reč da je On odabrao ono što ljudski "nije ni mudro ni moćno"? (1. Korinćanima 1,26).

Ono što se posle svih ovih promašaja javlja u prirodnom čoveku jeste strah od poziva. Kada čovek vidi da je poziv u božansku službu više od "završene Biblijske škole i sposobnosti održavanja reda u religioznom pozorištu", onda se u njegovom telesnom čoveku pojavi težak osećaj nemoći. Danilo je, videvši stvarnost svog poziva, je "izgubio snagu" tj. "onemoćao" (Danilo 10,7–8). Ovde postoji deo odgovora nama koji se dnevno pitamo zbog čega nas Bog više ne upotrebljava; neke od nas ne može više da upotrebi jednostavno zato što još nismo dovoljno onemoćali. Danilovo društvo se razbežalo pri tome i on je ostao sam. Ljudski je onemoćao *ali je i dalje hteo da čini Božju volju*. Tu je tajna. Kada moje mogućnosti dođu do nule, Bog je i dalje svemoguć"! Tu je, ustvari, tek početak. Većina, na žalost, tu završi sa svojom verom u svemogućeg Boga jer misli da je Bog svemoguć onoliko koliko oni sami mogu da razumeju i postignu.

Goreti za izvršavanje Božje volje zato što u meni postoji uverenje da to nije tako teško za mene je "telesno otkrivenje, koje najčešće nije sišlo u nanovorođenog čoveka dublje od glave telesnog čoveka."

2. PROROKOVA REAKCIJA NA SVOJU NEMOĆ

Kada shvate svoju nemoć mnogi urade kao većina učenika: okrenu se shvativši da ovo nije "biznis" za njih i odu. Kako reaguju oni koji **zaista**

imaju poziv od Boga u službu?

Reaguju onako kako i Petar u Jovanu 6,66–69: shvativši da je Božji posao drugačiji od religioznih crkvenih aktivnosti i od sistema ovoga sveta, Petar jednostavno priznaje: "Gospode, ja vidim da nisam u stanju ni trunke sam učiniti, ali shvatam da je tvoje carstvo drugačije od ovoga sveta i da se stvari ne događaju kroz one koji "sve znaju i sve mogu i za sve su primili diplomu", ali ja hoću ovako slab, sebe da dam Tebi, a Ti onda čini kroz mene ono što Ti možeš."

Ima među nama "stabilnih i mudrih" koji u svojoj jačini nisu mogli da dožive radost i milost da ih silni Bog upotrebi jer im je njihova jačina bila prepreka.

Mnogi pastiri ni u snu ne mogu da zamisle da bi pred Crkvom priznali svoje slabosti i greške jer se boje da će im ugled i autoritet opasti. Mnoge pastire je đavo prevario uverivši ih da je nepogrešivost ono što pripada tituli pastora. Takvima može dobro doći da pročitaju Davidove reči u 2. Samuilovoj 3,39!

Postoji ljudska ustrajnost i čvrstina od koje Bog nema puno koristi. Biti ustrajan ne znači isto što i biti "tvrdoglav u svom telu", ali postoji i božanska ustrajnost. Ljudska ustrajnost kaže: "To ja mogu, izdržaću, postićiću (i negde spomene i Boga, jer to pripada izjavi ako je hrišćanin). Postoji i božanska ustrajnost koja "onemoćala u ljudskom", slomljena i nejaka, vapi silnome Bogu i stavlja ono što ima – golo pouzdanje u Boga. Danilo je pao (Danilo 8,18; 10,9–10) ali ga je On, silni Bog, podigao. Zato stoji opomena Božje reči da "onaj koji misli da stoji, neka se čuva da ne padne" a isto tako i ohrabrenje za onoga koji padne da će ga "gospodar njegov, koji je kadar, i podići."

3. PROROKOVA BOGOM DANA SNAGA

Kad se ovo odigra u našem duhu i shvatimo, te priznamo svoju nemoć, dolazi do revolucionarnog doživljaja. U duhu takvih "slabića" se rađa gorostas vere i pouzdanja u silnoga Boga. To ni slučajno nisu ljudi koji jedino kukaju kako ništa ne mogu da učine i kako su oni samo jadnici od kojih Bog nema koristi. Ne! Oni jesu shvatili svoju nemoć ali im je otkriveno da Bog nije slabić! To su ljudi koji u svim situacijama vide Božje mogućnosti jer se kroz sve, za njihovo telo ponižavajuće doživljaje, nešto novo rodilo u njihovom duhu. Rodila se božanska vera i hrabrost pred kojom, i kada fizička kolena klecaju, brda moraju da se bacaju u more, Ti "slabići" uvek vide Božje mogućnosti. Oni prvi, u problemima bi dali "mudre savete" i rekli: "Bolje i ne pokušavaj. Ja sam pokušao i znam da ne ide." Ali ovi drugi koji su doživeli poniženje svojega JA i naučili tajnu jačine, oni mirnim glasom kažu: "Istina je, ljudski govoreći nema šanse... ALI, Bog je veći od mene i nas i naših nemogućnosti." Njihova slabost je otvoren put za Božju jačinu.

Shvativši ovo, Pavle uzvikuje: "Kada sam slab onda sam jak." O, kako ludo ovo zvuči u ušima onih koji žive po duhu ovog sveta a kako milo zvuči Božijem uhu! U 2. Dnevnika 16,9, piše da "Božje oči gledaju po celoj zemlji, kako bi On svojom snagom opremio one čija su srca iskrena pred njim". (švedski prevod).

Strah koji se prirodnom čoveku javlja zbog veličine zadataka i njegove nemoći, biva s vremenom pobeđen pouzdanjem u Božju moć i suverenost u svakom trenutku.

Samson, iako pomazan Božji sluga, nije tokom celog svog života učinio za Boga toliko koliko u trenucima svoje najveće slabosti – u trenucima smrti. Kada je znao da više ne može u svojoj snazi ništa da učini, zavapio je Bogu i strahovita snaga od Boga je došla u njega. Kad je "bio već blizu smrti" u svojoj snazi, Bog je imao sansu da ga upotrebi u božanskoj snazi.

Zato se Pavle raduje u svojim slabostima: sto više on slabi, sve više ima mesta za silu Duha Svetoga. Imati silu Duha Svetoga ne znači samo verovati da je Duh Sveti silan, nego isto toliko verovati da sam ja slab.

4. BOŽJA SNAGA OBEĆANA SLABIMA KOJI SU POZVANI

"U Bogu mom je snaga moja sva..." kažu reči jednog horusa koga Božji narod peva. David, okružen nevoljama sa svih strana, nemoćan da bilo što učini, bez ikoga da ga teši i hrabri, doživljava istinitost tih reči. U 1. Samuilovoj 30,6 piše: "Ali se David ohrabri u Gospodu, Bogu svom."

Psalam 84,6 kaže: "Blažen komu je pomoć u tebi, dok se sprema na svete puteve." O, Gospode, daj da shvatimo ovo! Kampanje i evangelizacije se danas oslanjaju više na velike govornike, dobru organizaciju i silne metode, nego na stvarnu prisutnost Duha Svetoga. U takvim krugovima se često čuje da nam je Bog dao razum i da treba da ga koristi. Amen! Istina je. Niko nije protiv razuma. Ali je i sam Bog protiv razuma koji zauzima mesto što mu ne pripada. Jedna od funkcija razuma je i ta da shvatimo šta sve razumom i ljudskom snagom ne možemo.

Interesantno je promatrati danas crkve koje tvrde da je vreme darova Duha Svetoga prošlo. Ta je izjava vrlo ozbiljna a oni koji je daju, trebalo bi da poslušaju onu narodnu "ispeci pa reci". Može li Crkva danas vršiti božanski rad bez božanskog oruđa? Darovi Duha Svetoga nisu ništa drugo već božansko oruđe za božanski rad. U svetu u kome demoni nisu nikada tako očigledno manifestirali svoju prisutnost, čime se, ako ne božanskim sposobnostima, Crkva može s tom napasti obračunati?! Ili nam je teologija toliko pomutila um da mislimo kako ćemo se rešiti tako što ćemo sve to proglasiti nevažecim za današnjicu? Jedan od najstrašnijih izraza teološke umišljenosti i

ponosa je reći da darovi Duha Svetoga nisu potrebni današnjoj Crkvi! Ako nam oni nisu potrebni danas, onda koliko ja razumem, Božji rad možemo da završimo kao posao danas. Ako je prvim učenicima trebala snaga odozgo, da li je moguće da smo mi duhovniji od njih i da imamo druge, duhovnije, metode? Najduhovniji metod za koju Pismo zna je zapisana u Zahariji 4,6: "Ne silom niti snagom, već Duhom mojim!" Usuđuje li se ko od nas reći da je ovo zastareo metod?

Na kraju reč ohrabrenja nama koji se osećamo slabima – "Veran je onaj koji vas (nas) je pozvao: *On će to i učiniti.*" (1. Solunjanima 5,24). Vreme je da zbacimo Saulov oklop i ostalo naoružanje sa sebe i da se onakvi kakvi jesmo, slabi u nama samima, bacimo u silne ruke živoga Boga koji se nikada ne menja, ne umara, niti slabi. Neki će ići u svojoj snazi a neki u imenu našega Boga koji je Gospodar nad vojskama. Ići u tom imenu, ako ništa drugo, garantuje Božji blagoslov. A on je vredniji od svega što je rođeno od tela.

IZVORI, 2/1985.

PROROK POD BOŽJOM ZAŠTITOM

Jedan od razloga što se ne usuđujemo za radikaln, proročki život je strah od "proročke sudbine". Teške situacije poniženja i fizičke boli koje su Jezekilj, Isaija, Jeremija, Danilo i ostali proroci preživeli, zadaju nam strah. Setimo se Petra, raspetog glavom na dole, Stefana kamenovanog, apostola u areni među lavovima i prirodna je reakcija da svi poželimo da proživimo naš život u miru i stignemo u Nebo bez većih patnji.

Dobro je spomenuti da mučeništvo nije bilo za sve. Niko nam nije obećao oslobođenje od progonstava i izrugivanja ovde na zemlji ali je mučenička smrt nešto što je privilegija samo onih koji su pozvani na to. Zato, strah od toga ne bi trebalo da nas paralizuje.

BOG ŠTITI ONE KOJE JE POSLAO

Ne postoji ni jedan razuman poslodavac koji bi želeo da mu radnici provode dane u bolestima i da budu onemogućavani raznim tragičnim doživljajima već da uspešno rade na svom radnom mestu.

Bog nije ni malo lošiji od ovozemaljskih poslodavaca. "Zaštita na radnom mestu" Božjih radnika funkcioniše bolje nego u bilo kojoj ovozemaljskoj instituciji. Kod Boga je radnik još uvek važniji od mašine. Gospod je obećao svojim prorocima (svoj svojoj deci) svoju zaštitu u onome u što ih on šalje.

Psalam 105,12–15 govori o Božjoj brizi za svoj narod. Izrael je imao

obećanu Božju zaštitu dok je poslušno hodao sa Bogom. "Ne dirajte u moje pomazanike, ne nanosite zla mojim prorocima." Kao što svaki otac stoji na strani svog deteta koje napadaju jači od njega, tako naš nebeski Otac stoji na našoj strani u svim situacijama kad smo u Njegovom poslu celog našeg života. Božja zaštita je bila nad Izraelom dok je još bio brojčano mali. Mi ponekad mislimo da moramo da budemo "veliki" da bi Bog imao razloga da učini nešto za nas i da nas posebno čuva. Jedna od poznatih narodnih izreka: "Ko se čuva i Bog ga čuva" često izlazi iz ljudskih usta. Svakako, kušati Boga na taj način a ne živeti po njegovoj Reči, ne garantuje Njegovu zaštitu, dobro je znati da i kada ja nisam tako sposoban da čuvam sebe i sam se izbavim, preostaje On i Njegova zaštita koja je bolja od svih mojih sposobnosti da se sačuvam. Postoje tri jednostavna razloga za naše (potpuno) pouzdanje u Božju zaštitu u našim životima.

1. Njegova smo svojina

Zaharija 2,12 pokazuje koliko visoko Gospod vrednuje svoju decu. On zna koliko je čovek vredan i zato je za čovekovo iskupljenje platio krvlju svog Sina. Zar bi mu manje stalo do nas sada kada smo skupo kupljeni? Ima li čoveka koji skupo plaćeni auto ostavi "na milost i nemilost sudbini?" Ti i ja smo dragoceni u očima Oca nebeskog. Isaija 43,1–5 govori o tome; "Ovako govori Gospod koji te je stvorio: ne boj se... otkupio sam te... poznam te po imenu... ti si moj... dragocen si u mojim očima... vredan si... ja te ljubim..." O, kakvih li očinskih reči! Koliko miliona dece ovoga sveta proživi svoje detinjstvo a da im je uskraćena ova radost sigurnosti očeve ljubavi, a nama je to dostupno svakodnevno. Očevi ovoga sveta, dođite k njemu "od koga je sve što se otac zove", tamo ima ljubavi i za vas i za vašu decu kroz vas.

Rimljanima 5,6–10 govori da nas je ljubio dok smo još bili grešni, da će nas sada, kad je za nas platio tako visoku cenu da bismo postali Njegovi, još sigurnije štiti i čuvati do dana Hristovog. Juda kaže da je

On kadar sačuvati nas do kraja.

Znači, Božja zaštita je nad tvojim životom jer si Njegova svojina.

2. On nas je pozvao

Koji nas poziva u zadatak izvršenja Njegovog plana taj nas i osposobljava za to, ali ne samo to. On se i brine za nas. Onaj deo plana za koga je odlučio da se ostvari kroz nas, može se ispuniti samo ako nas nešto "nepredviđeno" ne prekine u tome. U Delima 27. je brodolom bio taj događaj koji je Pavla htio sprečiti da ne ispuni Božji plan. Ali, i usred oluje je bio Onaj koji ga je poslao, i st. 24. kaže: "Ne boj se, Pavle! TI TREBA DA DOĐEŠ PRED cara." To je bio Božji cilj i Bog je s njim u svemu do toga cilja.

Isusa su pokušali da "uklone" mnogo puta ali nisu mogli jer "Njegov čas još nije bio došao" (Jovan 7.30.44; 8,20).

Čak ni u ovom životu i svetu niko drugi do Boga ne odlučuje kada će Njegove sluge otići. Ne. svet ne odlučuje niti onda kada ih kamenuje i razapinje! Naš "poslodavac" koji nije kruti gospodar kome je stalo do materijalnog nego je pre svega Otac nebeski, On odlučuje o broju naših dana. U Luki 22.37 piše da je počelo "da se primiče ispunjenje" onoga što se na Hrista odnosilo. On je znao da se približava Njegov čas. Mojsije je znao kada mu se kraj približavao, Ilija je znao, Pavle je znao. Da, Božje sluge su u ruci svog SVEMOGUĆEG OCA koji jedini odlučuje o broju njihovih dana.

Nije bilo moguće celom svetu razapeti Isusa kada su oni to hteli. Matej 26,55–56 to jasno pokazuje.

Po Njemu, ljubljenom Sinu, i mi smo Njegova ljubljena deca. Ista zaštita je obećana i nama. Živi za Njega, u Njegovoj volji i onda možeš

da primeniš izreku koju je neko jednom rekao: "Boj se Boga i nikoga više."

3. Gospodar štiti svoga slugu

Biti veran sluga daje veliku hrabrost. U 1. Timoteju 3,13 piše da "dobro vršenje poverene mi službe daje veliku sigurnost". Jedan od najuverljivijih primera za to je Ilija. Znajući da nije u svom privatnom poslu, Ilija je imao potpuno pouzdanje u onoga koji ga šalje, u Boga. Opkoljen mnoštvom bezbožnih ljudi koji su tražili njegov život, Ilija se okreće onome koji ga šalje. U 1. Carevima 17,1 Ilija se hrabro moli za strahovitu prirodnu promenu jer ima pouzdanje u "Boga kome služi". U 18,15 se opet vidi da je svestan kome služi i odakle dolazi njegova vera u zaštitu. U 18,36 se vidi da ima pravilno razumevanje situacije – on je sluga, ne svojih ciljeva već Božjih i zato se obraća Bogu da On potvrdi Sebe kroz njega kao slugu.

Koliko je opasno "igrati se sa Božjim prorokom" pokazuje možda najstravičniji primer sa Jelisejem. U 2. Carevima 2,24–25 opisan je slučaj kada su ga najednom od njegovih misijskih putovanja deca izrugivala. Medvedi iziđoše u tom trenutku iz šume i rastrgoše ih. Bog štiti svoje slugu.

Svakako. Bog nas ne šalje da, kao što su učenici hteli, "prizivamo vatru sa neba" na one koji su protiv nas, ali se jasno vidi da On, sam Bog, štiti svoje slugu. Ako je Jovanu Krstitelju odsečena glava, to nije bilo zato što je Herod to mogao da učini, već zato što je Jovanovo vreme došlo kraju. Činjenica da su Stefana kamenovali ne pokazuje da ovaj svet može da postupa kako on hoće sa Božjim slugama, već se tako dogodilo zato što je Bog tako dopustio da bi se kroz takvu smrt proslavio. Čak i u samoj smrti je postojala Božja zaštita. Stefan je gledao otvoreno nebo i Sina Božjeg koji ga je već u tom trenutku čekao – njega, vernog slugu, kome i u trenutku smrti pripada zaštita onoga

koji ga je kroz celi život štiti na putevima na koje ga je On slao.

ZAŠTITA OSOBE U POTPUNOSTI KROZ CEO ŽIVOT

1. Jovanova 5,18: "Znamo da ni jedan koji je rođen od Boga ne živi u grehu, NEGO GA ROĐENI OD BOGA ČUVA, I ZLI GA NE MOŽE DOHVATITI." Haleluja! Dok smo bili u carstvu tame bili smo podložni "prirodnim silama sveta", Galatima 4,3. Ali smo danas u carstvu Njegovog ljubljenog Sina. Tu Bog odlučuje! On je Car celog sveta! Sakriveni smo u Hristu. Bog nas čuva savetom da se čuvamo i uklanjamo, 1. Carevima 17,3. Čuva nas svojim Duhom Svetim, 1. Carevima 18,2. Njegova je ruka nad nama da nas čuva kao Jezdru, 7,28; 8,18.22; 8,31. On šalje anđele da nas štite. 1. Mojsijeva 19,5–11 nam pokazuje anđeosku zaštitu nad Lotom kada su ga nasilni homoseksualci napali.

Psalam 34,8 kaže: "Anđeo Gospodnji tabor podiže oko Njegovih poštovalaca da ili spasi." Anđeli su službenici onima koji su nasledili spasenje, kaže Božja reč, Jevrejima 1,14. Oni nisu samo mala "slatka bića" koja čuvaju malu dobru decu, nego silni vojnici Božje vojske koji štite i saraduju sa Božjim narodom u onom zadatku koji im je Bog dao. Oni su svi spremni službenici koji u svakoj situaciji kada smo u volji Božjoj, na Njegovom zadatku, spremno deluju u našu korist. Oni su u zatvorima, na putovanjima u pustinjama da nas hrane, svuda, kako bi pomogli svetima da ustraju i izvrše ono na šta su poslani.

I na kraju, ne samo da nam je ostavio obećanja o zaštiti i brizi za nas i da nam daje anđele zaštitnike kao što je Izraelu dao Mihajla (Danilo 10,21), nego Sam štiti svoj narod. Psalam 125,1.2 kaže: "Ko se uzda u Gospoda, on je kao brdo Sion: ne pomiče se, ostaje dovijeka. Bregovi okružuju Jeruzalem: JAHVE OKRUŽUJE NAROD SVOJ ODSADA I DOVEKA." Amen!

Da, Bog je to učinio prilikom izlaska iz Egipta, u svim vekovima posle toga i u Hristu Sinu svojem u pokazaao da se ne menja, taj silni čuvar naroda izraelskog i svakog onog ko u Njega stavi svoje pouzdanje. "Pa nek padaju tisuće kraj tebe, deseci tisuća s desne tvoje, tebi se neće primaći... Jer anđelima svojim zapovedi da, te čuvaju na SVIM putevima tvojim" (Psalam 91,7.11).

To je Reč Istinitoga Boga, tvog i mog Oca nebeskog. Predajmo se dnevno Njegovim obećanjima i Reči. Psalam 91,2 je ključ da živimo u tome: "...*reci Gospodu*: 'Zaklone moj! Utvrdo moja! Bože moj u koga se uzdam.'" Naše predanje Njegovoj Reči i istinitost obećanja čini tu reč delotvornom u našim životima i stavlja "službene duhove", Njegove anđele u akciju u našu korist.

Na kraju jedan događaj iz Rusije. Pastora dovode u milicijsku stanicu i zahtevaju od njega da se odrekne Hrista, te će ga onda pustiti slobodnog. On ne pristaje na to. Šef stanice, iznerviran verom "tog primitivca" u "nekog Isusa Hrista", vadi svoj pištolj i kaže pastoru: "Ne znaš li da imam vlast nad tvojim životom?" i podiže pištolj prema licu pastora. S Božjim mirom u srcu ovaj hrišćanin odgovara: "Ti nemaš nikakve vlasti nad mojim životom. Moj život je skriven u Isusu Hristu." Na te reči dotični šef pada mrtav pred "golorukim" hrišćaninom čiji metod odbrane nije "zlo za zlo" već jednostavno pouzdanje u Stvoritelja neba i zemlje. Onaj koji nas je pozvao VERAN je! "Vernost je Njegova štiti i odbrana" (Psalam 91,4) za tebe i mene, Njegovu decu koju ljubi On koji nas je iskupio skupocenom krvlju Isusa Hrista.

IZVORI, 5/1985.

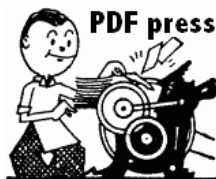
SIONSKA TRUBA

---

www.siont.net

Onima, koji imaju interes za Reč, dela i puteve Božije...
Nadamo se, da će ova i druge knjige ispuniti našu viziju i želje za vas:

*"Za poznanje mudrosti i vaspitanja,
za shvatanje izraza razuma
i primanje nauke pameti,
pravičnosti, pravde i poštenja;
za davanje prostima razbora,
znanja i razmišljanja mladome čoveku.
(Poslovice 1:2-4)*

**OVAJ FAJL JE BESPLATAN,
I JEDINO TAKO MOŽE DA SE DALJE DISTRIBUIŠE!**
